

*Dr. Bartanusz Attila*

*Egy villanás*

**Illusztráció**  
*Fekete Zoltán festőművész*  
*EsFekete Zoltán grafikus művész*

**Köszönetet mondok a sokoldalú segítségért és támogatásért:**

*Esztergályos Jenőnek,*  
az Apáczai Tankönyvkiadó tulajdonosának,

*Földes Andornak*  
az AK műszaki szerkesztőjének,

*Morovič Lajosnak,*  
a felvidéki Dunatáj főszerkesztőjének,

*Faludy Györgynek,*

*Fekete Zoltánnak,*

*EsFekete Zoltánnak*

**és mindazoknak, akik erkölcsileg és  
anyagilag támogattak a kötetem megjelenésében**

*Pázmány Péter, mérnök,* Dunaszerdahely polgármestere

*Árgyusi Imre,* Gúta polgármestere

*Hodúr Tamás,* mérnök, Com-Clima Komárom

*Polgár Tibor,* vállalkozó

*Rózsár Tibor,* vállalkozó

*Szilárd György,* vállalkozó

*Gőgh György,* vállalkozó

*Gőgh Mihály,* mérnök, Projektmarket, Gúta

*Keszegh Béla,* polgármester, Marcelháza

*Szuh Benjámin,* borszakértő, Hetény

**A szerző**

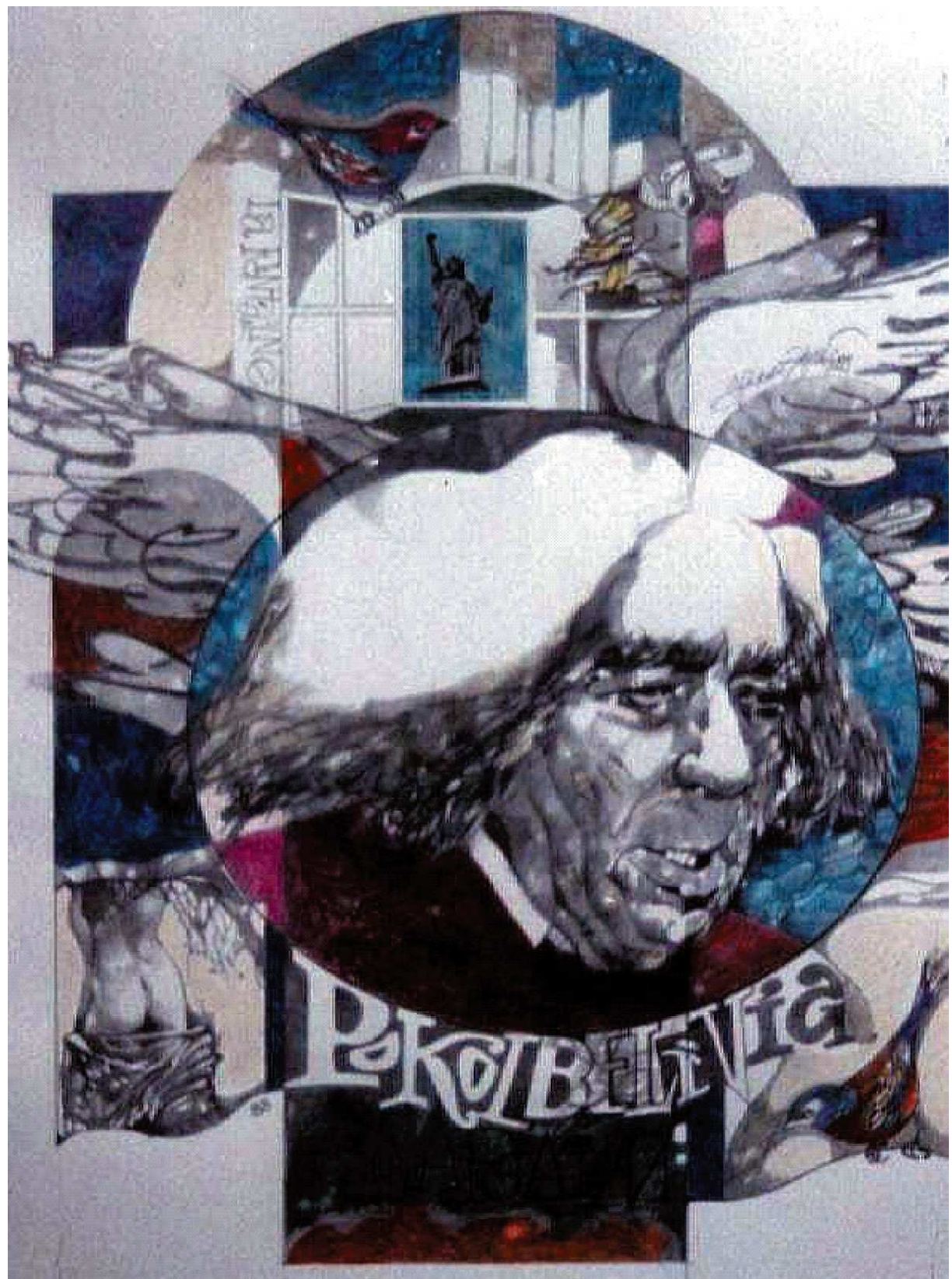
**Nyomdai előkészítés**  
**SOPRONI ANZSU Kft.**

*Dr. Bartanusz Attila*

# *Egy villanás*

*Verseimet ajánlom műzsámnak,  
életem párjának és mindazoknak,  
akik szeretnek,  
akiket én is tisztelettel szeretek.  
A szerző*

2006



## Hatalmasok között...

*(Faludy Györgynek szántam e sorokat)*

Élő történelem lett ő, a költőóriás, a Mega,  
Valahol mindig ismertem, bár akkor még nincs idehaza.  
Héthatáron túl, túl a nagy vizeken, tengereken,  
Tán már akkor is, szép és igaz szóval üzent nekem.

Üzente az élet valós igazát, a benne rejlő sokféleséget,  
A felemelő szerelmet, és a rút-taszító csalódásmélységet.  
Elmondta-mesélte, miként tört rá az égető szerelem,  
De azt is megsúgta verseivel, hogyan gyötörte félelem.

Tudom már, őszülő fejjel tőle tanultam – akár élni is –,  
Tőle tudtam meg igazán, néha bizony az élet is hamis.  
De vannak az életnek kelléki – többségben a szerelem,  
Nos, Gyuri bátyám ezt tanította-hitette el most velem.

Hatalmasok között óriás lett, nevét tisztelet övezi,  
Ő az, aki tud szeretni, ő lett az is, ki tud szeretve gyűlölni.  
Jó, hogy itthon van, jó hogy követhetem hatalmas lépteit,  
Jó, hogy erős maradt, hogy ma is így hallom szavait.

Miénk ő, aki költők királya, vagy tán a királyok költője,  
Akad ellensége megannyi, de több a csodáló tisztelője.  
Szíve csücskében, vagy inkább egészében, az erdélyi virág,  
A másik apró felében, meg helyet kér a szlovákiai olajág.

Erdély ezt megkapta, leánya az óriás oldalán pihen,  
Én, az eddigi hontalan, most, bátyám, nálad keresem helyem.  
Kérlek, legalább kezedet nyújtsd egy baráti parolára,  
Boldoggá teszel, megtisztelsz, ezzel emelsz egy másik szférába.

Csodálom erődet, szellemi nagyságod, fura szokásaid,  
Csodálom azt is, hogy az maradtál, aki voltál – maga a hit.  
Tisztelem a napsugár – aranyozta hosszú, gazdag életedet,  
Szeretem ezüstös hajadat, huncutul mosolygó szemedet.

Ha most, summázni akarom a dolgokat, kusza sorokat,  
Életed csoda, akár a hosszát, akár a tartalmát tekintem,  
A további „mindent” az élet, kegyesen eléd hintsen,  
Ezt kívánom – félve mondom – nagy barátom, adjon, hintsen!

## Nekem ígér a holnap...

Hosszú ökörnyál úszik az őszi napsütésben,  
Így indul a nyár a feledő merengésben,  
Indul, helyét átadva az ezer színű őszi reggelnek,  
Apró sóhaját küldve a visszhangzó hegyeknek.

Dermedtségéből lassan ébred a délelőtti világ,  
Nézd, látod, imitt-amott, még pompázik a virág,  
Sokszínű palettáját hosszan teríti az őszi táj,  
A természet múlni készül, a gesztenyefa némán áll.

Őrt áll a torony, galambok csapata rezzen,  
A tájat simítom most gondolat-kezemmel,  
Vigasztaló szavakat suttogok, új szebb jövőt ígérek,  
Színpompás elmúlás, de az ősz borongásától nem félek.

Majd lesz tavasz is, ezt követően nyár melege,  
Amikor versenyt dalol a madár, a rigók serege,  
Lesz újra napsütés, vidám kacagás, gyermeki öröm,  
Nos, én itt az őszben már az új nyarat üdvözlöm.

Nekem legalább van fogódzóreményem, ígéretem,  
De mi van azokkal, kiknek gyászos, béklyózó a félelem,  
Mi van a New York-i emberek rettegő hadával,  
Vajon, vidítja-e őket a sok madár az őszi dalával?

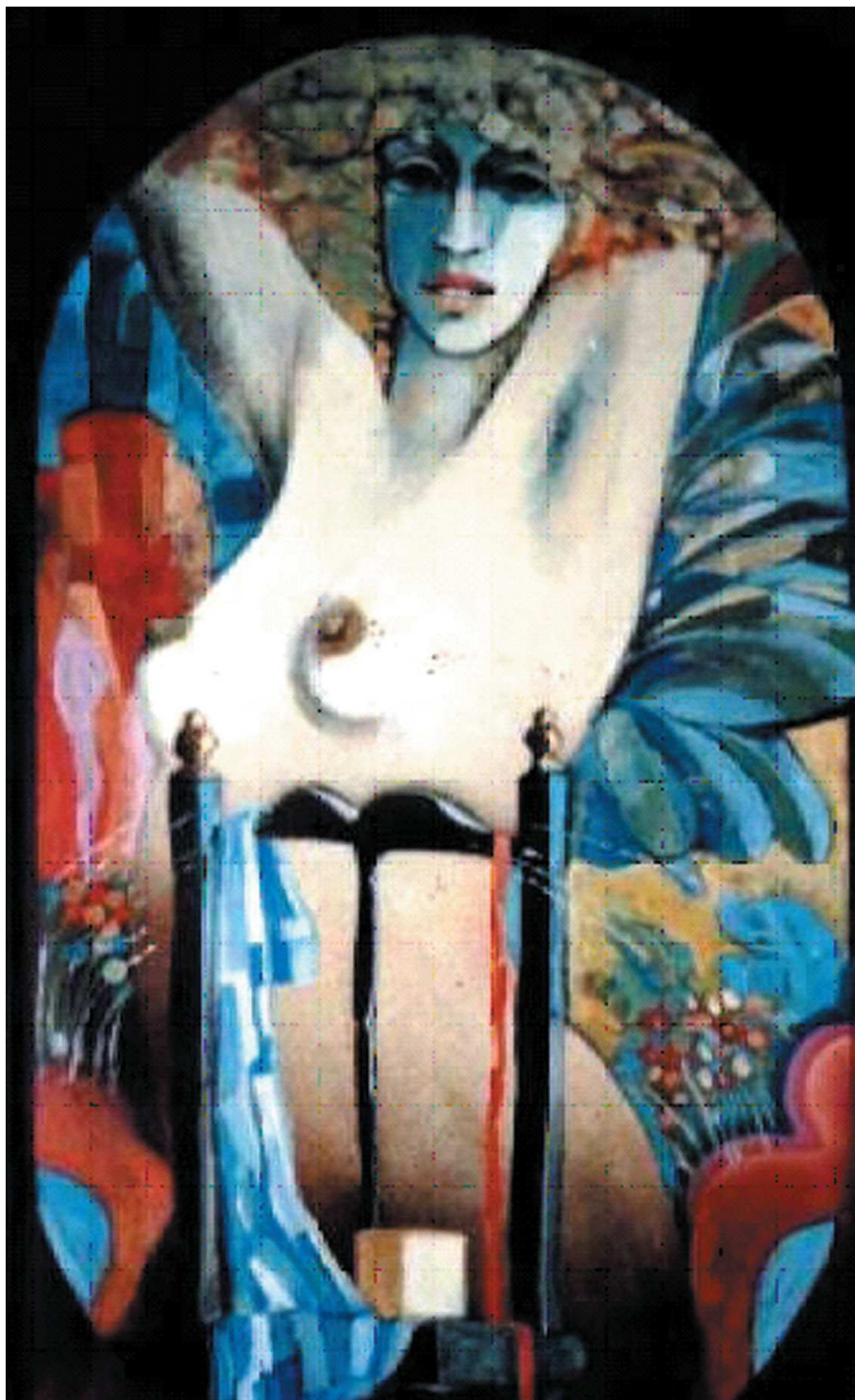
Nekem ígér a holnap, új meleget tartogat a nyár,  
A tél múlásával elmúlik majd az is, ami fáj,  
Nekik, akik a tornyok alatt hagyták életüket,  
Senki nem adhat testet, kinek adták lelküket?

Mennyi kérdés, és milyen kevésre találsz igazi választ,  
A reménytelenség tovább gyötör, kínozza fáraszt,  
Miért halt meg ártatlanul annyi ember hirtelen,  
Miért? – mert az ember gonosz is lehet, – ez a veszedelem.

Az égre tekintek, gyönyörködve nézem a felkelő napot,  
Nézem a csúcsra kúszó, izzó, melegítő gömböt, a nagyot,  
Látom, ahogyan mosolyogva megfürdik fényes sugarában,  
Kíváncsian kutatok magam gondolatában, mások álmában.



A békére gondolok, amiről ma annyian álmodnak,  
A menekülőkre, akik csendre, vízre és fedélre vágyódnak,  
Arra a békére gondolok, mely fészke lesz a felszálló madárnak,  
És töve lesz a megnyugvást jelképező zöld olajágnak.



## Egy villanás

Szivárványt varázsolt a véletlen szobádba azon a napon,  
Megfürdött mosolyodban, majd nyomtalanul távozott az ablakon,  
Hátrahagyva fényét, sokszínű pompáját, tobzódó villanását.  
Maradt a mosolyod melegsége, ez derítette a csodaszobát.

Látod ez a csoda csak egy villanás volt, ilyen tán az élet,  
De az apró csoda múlását maradandóvá teszi a szép lélek,  
Így lesz a villanásból tartalom, csokorba szedett boldogság,  
Ezek az apró villanások a testet, lelket korbácsolják.

Egy villanás és mennyi gyönyör, az arcod tündérin mosolyog,  
A fényképről mélytűzű szemed, szeretőn, csillagként ragyog,  
A tekintettedben benne az élet, benne a fiatalság ereje,  
Aki nem látja mindezt, az gyorsan, szótlanul feledje.

Én látom a csodát, látom a formába öntött szépséget,  
Látom a test mellett a lelket, a virágzó ékességet,  
Látom a néma képen is szíved dobbanását, és hallom,  
Most megelevenedik a kép, s hozzám szól, mert akarom.

Azt mondtad kis Vicuskám, ezer arcom van, te így látod,  
Mindez igaz lehet, nem vitatkozom, de így akarom a boldogságot,  
Minden arcom a tiéd, mind csak egyet szeretne: adni neked,  
Neked adni a szépet és jót, adni a lángoló szerelmet.

Szivárványt varázsolt a véletlen, de ezt mindketten akartuk,  
A szobába és szívünkbe is boldogan lopakodni hagytuk,  
Akkor engedté, és a varázslat valót szült, beteljesedett,  
Ennek kapcsán nem tudom a tiéd, de az én szívem elégedett.



## Ma megint

Néma fehérséggel dermesztő hideggel terpeszkedik a január,  
Fehérségével mindent megtisztítva, újra áhitattal vár,  
Dermedtségében pompázva az új tavasz eljövését súgja,  
A tél tündére kézenfogja a tavaszt, lantnak pendül a húrja.

Nos, a fagyos tél jelenleg az Úr, de mi tudjuk lassan elindul,  
Némaságában pompásan egy messzi harang csendesen kondul,  
Áhítatot, tiszteletet parancsol halkán foszló giling-galangja,  
Minden évben újra szól ilyen tájt a dicséret szép hangja.

Januárban, úgy középtájt jön el Évikém a napod,  
Amikor mindenki örül, arca szeretettől ragyog,  
Évente eljő a hónap tizenkettedik ünneplő napja,  
Ez lesz aztán minden évben a dicséret gratuláló alapja.

Ma megint ünnepel a kicsi család, ünnepli születésnapodat,  
Szívből jövő gratulációja mellé apró ajándékokat rakosgat,  
Szeretetüket adják a lányok, a nagymama, az összes rokonod,  
De összesük szeretete mellett és mögött is én vagyok.

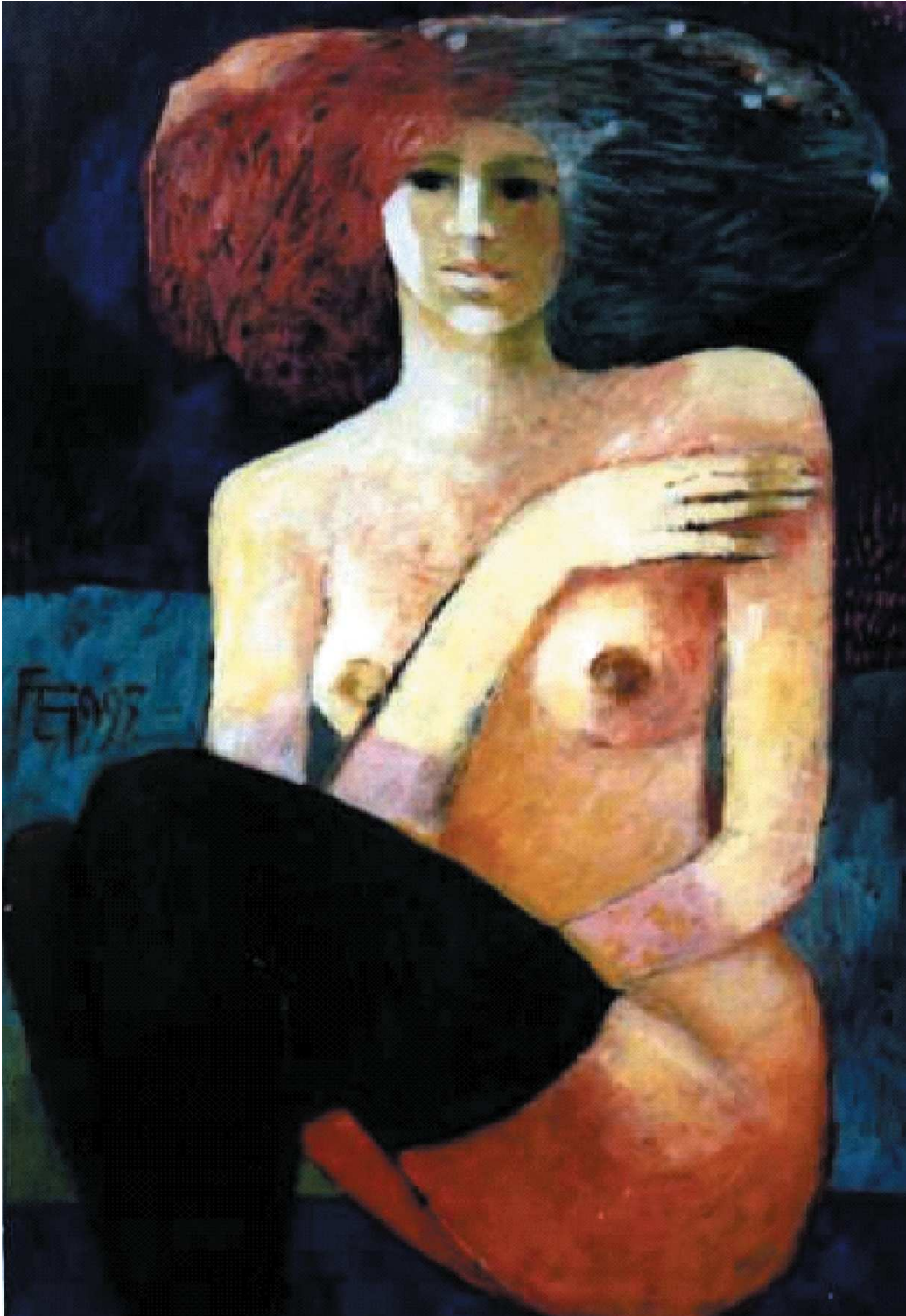
Téged köszöntelek tiszta szívemből nagy-nagy szeretettel,  
A jó Istent kérem most áldjon meg jószágodért mind a két kezével,  
Adjon hosszú életet, tartalmas boldogságot még nagyon sokáig,  
Nyújtsa meg életed a mesebeli nagy tenger túlton, távoli partjáig.

Adjon Neked nyugalmat, boldogságot, hosszú szép életet,  
Mindannyiunk nevében ezt és sok más jót kívánok neked,  
Ragyogjanak az egymás után érkező, boldogságtól duzzadó évek,  
Tiszta szívemből, én a szerető társ, ezt kívánom néked.

Ne pillants most hátra, nézz inkább bátran előre,  
Gondolj inkább a szeretettől gazdag holnapra, jövőre,  
Vagy ha visszanézel, az eltelt múltban a szépet keresd,  
Ami szomorúságot hozott számodra, gyorsan feledd!

Az emberek jönnek, mennek, emléket hagynak, ez így helyes,  
Köszönöm a sorsnak, hogy hozzánk ily kegyes,  
Engedi szárnyalni a gyermeki boldogságot, a felnőtt szellemet,  
Összekulcsolt kézzel köszönöm, Uram a fenséges kegyelmet.

A jó Isten áldjon meg, áldjon meg életed végéig,  
Hálás sóhajom most tisztelegve emelkedjen fel az égig,  
Hálám mellé szívemből jövő, szerető gratulációm rakom,  
Isten éltesen nagyon sokáig, egyetlen, gyönyörű angyalom!



## Szabad lett most

A tavaszi nap ölelő sugara, szellőlebbenés – madárdal,  
Mind-mind Téged dicsér, oltárként magasló óriás fal,  
Látod a rügyek is igyekeznek, a pillangók szárnyat bontanak.  
Az élet ujjong, gyönyörűség, ma mindenkinek mindent szabad.

Szabad élni, szabad szeretni, szabad ölelni és csókolni,  
Szabad ma a gyönyörűségnek, a felemelkedésnek hódolni,  
Szabad szárnyalni, múltat feledni, szebb jövőt álmodni,  
Szabad lett mára minden, szabad hát utánad sóhajtvá vágyódni.

Szabad a repülésből megjönni, földet lábbal érinteni,  
Még egyszer mondom: szabad és kell is a múltat feledni.  
Szabad lett a gyönyör, szabad a vad, vágyódó sikítás.  
Veled lehet, vagy lett szabad a rút életbecsapás, ámítás

Szabad lett most a csendnek szólnia Érted, Hozzád,  
Mozdulatlanul is beszédessé válik a szótlan, néma szád,  
Szabad már az ének, szabad táncra perdülni – Neked.  
Könyörögve kérlek, ebben a hatalmas táncban add a kezed.

Szabad tehát repülni, repülve veled maradni végtelen,  
Most és mindörökké karoljon, öleljen karom, a szerelem,  
Legyen boldogság, vigasztás, legyen tartós életöröm.  
Hogy lettél, hogy vagy, Néked és az életnek most megköszönöm.

## Miért...?

Gyémántként csillogó szemed, lelkedről mesél,  
Hangod lágy zenéje a tavasz, a mindent simító szél,  
Csengő kacagásod, jókedved, maga lett az élet,  
Istenem, miért is oly jó veled, miért is nem kérlek?

Miért nem fogom meg kezedet, miért nem tartalak,  
Miért nem merek szólni, az apró, a szép hatalmasnak,  
Miért nem lehetek mindig a közelben, ott melletted,  
Miért nem veszed észre a ragyogó csillagot, ott feletted?

Miért nem hallhatom zengő hangodat ma és örökkön,  
Miért képzelem, hogy veled én lennék boldog itt a Földön,  
Miért álmodom nappal is a szebb holnapot, neked – veled,  
Miért lesz az éjszakából is nappal, bűn, így nélküled?

Miért és meddig kell vándorként szomjaznom, epednem,  
Miért nem lehet már végre a múltat, a nyomort felednem,  
Miért nem szárnyalhatok a boldogság madarán repülve,  
Miért nem fürödhetek a remény tengerében alámerülve?

Miért hallgathatja más szavad csengését, boldogító mondását,  
Miért láthat más, miért élvezheti lényed szép varázsát,  
Miért foghatja meg simogatón kezedet az a valaki,  
Miért érezheti közelséged mámorát, rajtam kívül bárki?





## Ha eljő

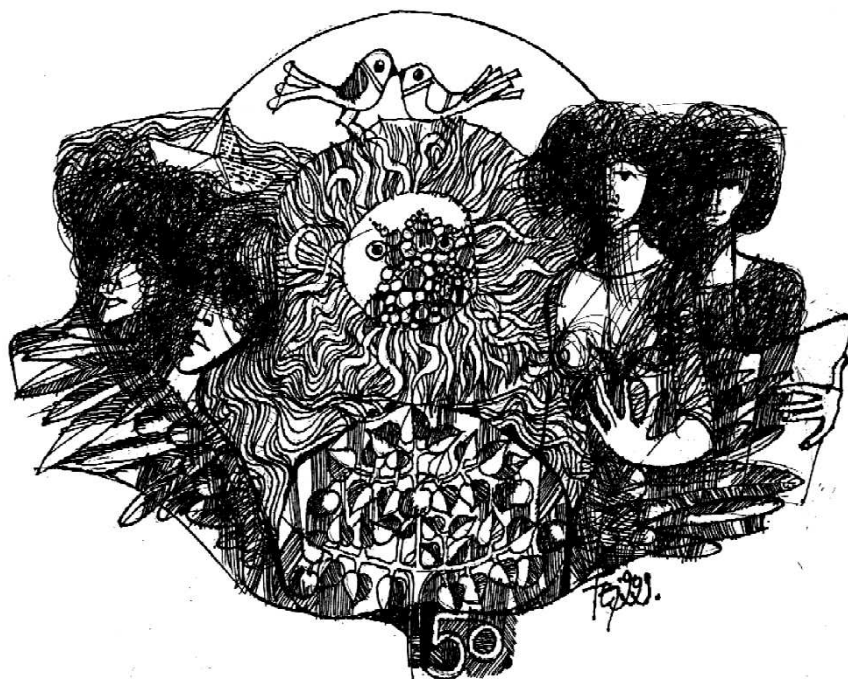
Volt, van és lesz is szerelem,  
A volt a múlté, tán feledem.  
A van fénye meg lassan kopik,  
A lesz zakatol – szívembe lopakodik.

Szóval lesz, lesz még szerelem,  
Barna szelíd tekinteted figyelem.  
Hangodat hallgatom, csodálom lágyágát,  
Tán még rejtegetem, szívem szép vágyát.

Lesz még szerelem, jönnie kéne és fog,  
A sok-sok csillag felettünk okkal ragyog,  
Eljő, meglátod, forgószélként robban,  
A majdani eljő, benne a mai gondokban.

Eljő, s ha már mindkettőnk szívében tarol,  
Ha az érzelem mindkettőnket szorosan karol,  
Ha majd hangja lesz a mélázó csendnek  
Akkor, rakhatjuk egymás mellé az érzelmeket.

Ha eljő, vigaszt, szárnyalást hoz, szárnyalhatunk  
Ott a sikolyok csúcsán elapad majdani szavunk,  
Amikor kéz a kézben lépünk át a boldogság kapuján,  
Bearanyozódik életünk, így most az ős derekán.



## Te mondtad...

Te mondtad, az őszben is lehet nyár, kedves melegség,  
Lehet zimankós hideg, köd, de lehet felhőt törő fényesség,  
Lehet a szónak, hangnak hullámszó, dúdoló gyönyöre,  
Lehet, vagy biztosan így van, angyal szállt a földre.

Nos az égre tekintek az őszi napsugárban szépet látok,  
Arcomat melegítve, újra a hívó szóra, a csodára várok,  
Látom a sugarak táncát, hallom a levél zizzzenését,  
Ilyenkor irigylem, megvallom, irigylem mások szerelmét.

Látod Te is, ugye látod a millió színben pompázó világot,  
Amint a sárga, kék, piros szín teríti a pompát, a virágot?  
Látod-e benne az élet üzenetét, látod a mai csodát,  
Ugye látod, és egyben hallod is a belőlük felszálló fohászt?

Hallod, de vajon érteni is akarod-e a tűz üzenetét,  
Hallgatni, akarod-e a szív duruzsolta halk zenét,  
Érinteni akarod-e a gyönyört a leszálló szépet,  
Miért nem fested velem, velem, ezt a csodás képet?

Az idő rohan, az ősz is itt hagy minket, elsiet,  
Akarni kell, nem holnap, még ma a csodás érzelmet,  
Mindent kínáltam, reményt nyújtottam csodálva feléd,  
Ha akarod, most mindezt boldogan teszem, tárom elé!





## Mikor lesz...?

Kopogás nélkül betoppant az őszi hírnöke,  
Fejem gondolatokkal, szívem érzésekkel tele,  
Hiába keveri a port a szeptemberi forgószele,  
Eredmény nélkül riogat az eljövendő, majdani tél.

Szívemben, lelkemben a nyári fénye, melege,  
Színültig töltve az érzelmek csillogó serlege,  
Üzen a nyár, kinyújtja simogató meleg kezét,  
Várom már, a kedves mikor hajtja keblemre fejét.

Mikor meri kimondani a mindent oldó varázsszót,  
Mikor ér a csúcsra a jelzés, amit az élet fába rótt,  
Mikor lesz a csendnek is üzenő, hatalmas hangja?  
Ekkor lobbanhat fel a láng, kondulhat az érzés harangja.

Ugye eljő, és amikor valóra válik a hideg télben,  
Eljő, hogy melegítsen a majdani zimankós szélben,  
Ugye ott leszel, ahol majd emellett érzést is osztanak,  
Ott, ahol az érzelmek játszva, fellegeket szakítanak?

Érzem, tudom a szemedben felparázsló fény, érzést takar,  
Tudom, nem ez lesz majd a lelki semmi, a siratófal.  
Most már te is tudod, ugye tudod, lépned is kellene,  
Hogy aztán harsogjon, az élethemnusz, az ölelő zene.



## Neked adnám...

Sápadt mosolyával elköszön a Hold, megvirrad,  
Átadja a helyét a melegítőn érkező Napnak,  
Elköszön a Hold szomorú fényével, elindul,  
Aztán félősen, megverve – a Nap felé fordul.

Kérdezne, ha tudna, választ úgy sem kapna, ez a sorsa,  
Biztos szívesen maradna, újra delin, visszafordulna,  
Újra letekint a rideg, zimankós tájra, búcsúzik,  
Én sokkal szomorúbb vagyok, hiszen ő az estével érkezik.

Este majd újra jő, fényével betakarja a rideg világot,  
Engem itt talál szomorún, úgy ahogy eddig látott,  
Itt talál, s neki küldöm majd esti, riadt fohászom,  
Neki küldöm sóhajom, hisz a kedvest, most sem látom.

Nem látom, csak az arcát, szőkeségét keresem, idézem,  
Az elköszönt Hold bánatát, sápadt fényét nézem,  
Hiába érkezik a Nap, szívemben nincs nyugalom,  
Most az érkezőtől kérdezem: hangodat miért nem hallom?

Miért nincs hívó szó, miért a fagyos dermedt csend,  
A csillagok fényessége miért oly magasan, fent,  
Miért nem érem, érinthetem, gyűjthetem csokorba,  
Virág helyett, örök fényként, miért nem tehetem párnádra?

Üzennék velük, most és tán mindörökké, neked,  
A csillagok által párnádon, mindig ott lennék veled,  
Veled búcsúznék a menni készülőktől, a szomorú Holdtól,  
Téged ölelnék, amikor megvirrad, amikor a kakas szól.

Üzennék a Nap fényes sugarával, fényével simítanálak,  
Halkan, nagy szeretettel szólnék neked, az érkező mának,  
A Nap melegével takarnám be, riadt félős testedet,  
A Holdat, Napot, a csillagokat, mindent odaadnák neked.

Neked adnám a tél fehérén zimankós csendjét,  
A nyári mező színes, illatos, hívó, virág-rendjét,  
Neked adnám a tavasz simogató zöldjét, a libbenő szelét,  
Az ős elmúlását, megbékélőn tobzódó minden színét.

Neked adnám, de kérdés- kell-e ez neked,  
Neked adnám, hogy szívedet megkapjam, ott lehessen veled,  
Neked adnám a világot, mellé téve a szívemet,  
Egy biztató szóért, mosolyodért mindent odaadnék neked.

### **Amikor...**

Amikor fény és árnyék borzongva ölelkezik,  
Amikor a kishitű világ félve, riadtan örvendezik,  
Amikor fekete fátylat von a dermesztő sötétség,  
Amikor annyi szépet s jót firtat a szörnyű kétség.

Amikor hosszú vándorút után megpihen a fáradt,  
Amikor a legkisebb patak is zúgó hatalmassá árad,  
Amikor hangja van a hosszú, szótlán némaságnak,  
Amikor naponta magamnak szólok, vágyakozva várlak.

Amikor a némaságot a hangos kacagás hessegeti,  
Amikor a szenvedést a meredek szárnyalás fedi,  
Amikor a kimondott szó olyan bájosan csilingel,  
Amikor egy apró kis szív erre pirulva halkán felel.

Amikor egybeér a föld a sötétlő baljós peremével,  
Amikor minden vigaszt a kegyetlen sötét nyel el,  
Amikor a zenét a suttogó szárnyú madarak adják,  
Amikor a szomorú szívek őt vigasz nélkül hagyják.

És akkor jó a mindent feledtető, szédítő repülés,  
Akkor jó a megtalálás, szerelem, a múltfeledés,  
Akkor, csak akkor érezheted Te meg én az egybeolvadást,  
Akkor indíthatjuk el mi ketten a végtelen szárnyalást.

## Hányan vagyunk a bárkán?

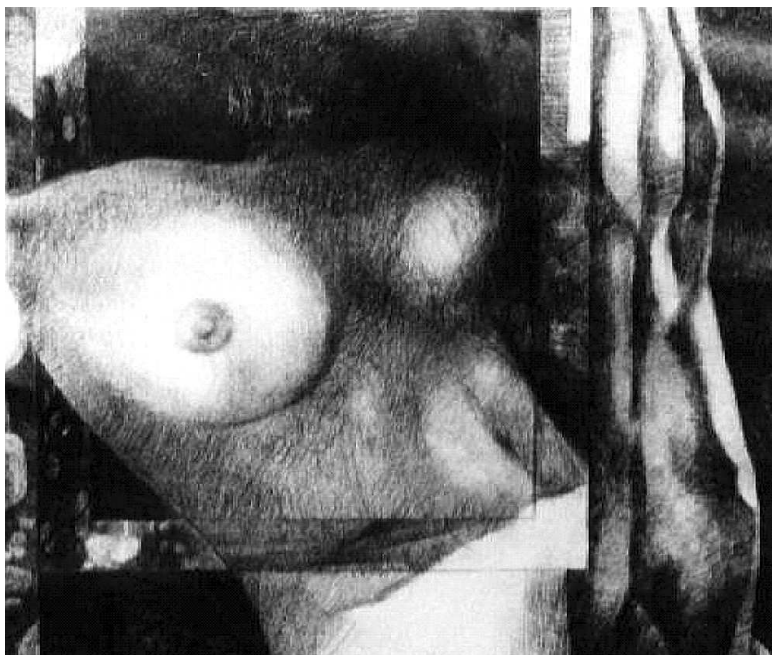
Számolgom, hányan vagyunk az életmentő bárkán:  
Te és én, az öröm, a bánat, a felemelkedés, mely rám vár.  
Hányan vagyunk a bárkán, a lényeg itt, most a Te személyed,  
A bárkát, életemet bearanyozó, fellángoló szenvedélyed.

Hányan vagyunk a bárkán? Minden mellékessé válik,  
A rohanás, búslakodás, a feledés homályában mállik,  
Hányan vagyunk a bárkán? A lényegét persze tudom,  
Versenyfutásom az élettel és mindenkivel Érted futom.

Az élet háborgó tengerén, emelkedik – süllyed a hajó,  
Amikor a habok tetején úszik, az életsikoly el-elhaló,  
De amikor a hullámvölgy alján hanyódik, növekszik a sikoly,  
Ilyenkor aztán remegve, vesztesen, tovaszáll a mosoly.

Egyszer fent, egyszer lent – ütemes változás –, de segíthetünk,  
A leült hullámok borzalmát kivédheti közös lelkünk,  
Ha kezembe tehetem, Istenem csak tehetném lelkemet,  
Ezzel együtt az újraemelő hullámig, odaadnám szívemet.

Kettesben a bárkán úsznunk sokkal egyszerűbb, boldogabb,  
A távoli célt jelző őrűz egyre világosabb biztonságosabb,  
Adom hát a lelkemet, a szívemet melléhelyezem, Neked,  
Kettesben, boldogságban szeretnék a bárkán úszni Veled.



## **Te vagy**

Bálint napon, a szerelmesek napján eléd járulok csendesen,  
Hogy a kezébe tett piciny ajándék, megbékélést hirdessen,  
A tavasz első nyíló virága, nagy érzelmemet hirdesse,  
Elmondja szó nélkül, újra meg újra, te vagy életem kincse.

Ha szépet akarok látni, fényképedet, vagy téged csodállak,  
A nap minden szakában kereslek és epedőn várlak,  
Ha csodálni szeretném csilingelőn zenélő hangodat,  
Hívlak újra meg újra, míg kérésemnek megadod magadat.

Minden szó kevés, tán sután hangzó nyögdecseléssé lesz,  
Ha szépségedet, türelmedet, jószágodat az ember egymás mellé tesz,  
Hiszen te vagy a virág szép színe; bódító, zamatos illata,  
Te vagy a napfény is, mely melegít, és az életem világítja.

## **A szerelmemnek**

Február közepén, Valentin napkor ragyog a fény,  
A napsugár melege jelzi, hogy a tavaszjövetel egy tény,  
De ennél is fontosabb a szívet melengető érzés,  
Ami tőled van, feléd irányul – a szerelmes féltés.

Te vagy a naptár minden napján szerelmet hozó,  
Te vagy a fény, melegség, a szeretet és a békét osztó,  
Te lettél az értelme a földi életnek a varázsos szépnek,  
Tőled, veled elviselhető minden, te adsz az égnek is kéket.

Veled lett ragyogó az addig sivár, kopár mindenség,  
A sötétben tapogatva világot gyújtasz, Te a szellemiség,  
Veled lett vidám, gondot űző a mindennapok sora,  
A Te lelked lett életemben a találkát nyújtó agóra.

Nos, Bálint napján eléd borulva megköszönöm a szépet,  
A csókot, ölelést, szeretetet, szerelmet, a földöntúli képet,  
Köszönöm a sorsnak, hogy nekem adott, veled élhetek,  
Köszönöm azt is, hogy általad boldogan, aggódva félhetlek.

## Szeretném, ha...

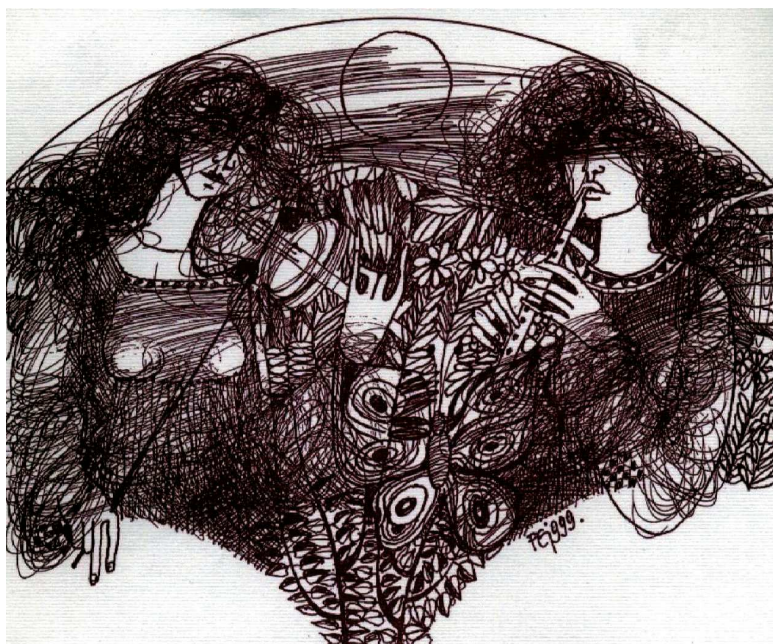
Valahol mindig boldog valaki és van boldogtalan is köztük,  
Valahol fáradt madarak pihennek, de szárnyalnak is a magas röptük,  
Valahol élet virrad, sír az új jövevény, gyászolnak is sokan e percben,  
Valahol lámpa gyullad, máshol a nap kél a kavargó fergetegben.

Hol vagyok én e nagyvilágban, és hol vagy te, milyen a helyünk,  
Kérdezem most magamtól: szomorún vagy bátran emeljük-e fejünk,  
Az égre nézve a mindent megújító fényt látjuk-e naponta,  
Vagy lehajtott fejünk a földön kutatja a múltat egy pontban.

Ha rád gondolok, most és mindig a fényár melegét, derét,  
Ha meg a régmúlt jut eszembe, saját becsapottságom keserít,  
Ha a Napot nézem és látom, te vagy az, te sugárszod a fényt,  
Ha meg csak úgy a múlt lapjait pergetem, elvesztek minden reményt.

Előre kellene nézni, néznünk, becsukni a múlt könyvét,  
A könyvet becsukva félretenni, feledni minden törvényt,  
Elfeledni a rosszul szabott élet törvényeit gyorsan, örökre,  
Ha így teszünk, boldogság száll alá szívünkre és a Földre.

Szeretnék már én is végre a boldogok táborába tartozni,  
Nemcsak időnként – mindig a nyugalom kenyeréből falatozni,  
Szeretném, ha a nap minden percében, csak engem szeretnél,  
Szeretném, ha a nap minden percében velem, csak velem lennél!





## Előre nézek most

Az élet szép tud lenni, ha széppé tudjuk tenni,  
Bátorság kell hozzá, hát bátornak kell lenni.,  
Te mondtad: mindenkinek megvan a saját keresztje,  
Mindenkinek más jut a múltjából keserűn eszébe.

Valahol most igazad volt, ne e sebeket nyalogassuk,  
Előre tekintve a jövő hívó szavát halljuk,  
Ebben a jövőben kellene helyet találni magunknak,  
Tudni kell, érezni, hogy tavasszal újra virág nyílhat.

Most már nemcsak tudom, de akarom is a virágot,  
Szeretném boldogan, karommal ölelni a világot,  
A világot ölelve, vágyón téged is ölelnélek, szeretve,  
Előre nézek most, a jövőt tekintem, mindent feledve.

Most, amikor a tűzmadár a parázsból feltámad,  
A madárnak az érzés ad majd repüléshez szárnyat,  
Most érzem csak igazán varázsát a szónak,  
Látom, e világban nincs helye a hangoskodónak.



## Tested szebb

Mennyiszer akarta művész megformálni a szépséget,  
Hányszor remélte a remekművet, a megjelenő reménységet,  
Megpróbálta kőbe vésni a varázsos csodát, a női testet,  
Ugyanennyiszer megannyi festő sem tudott tenni, hiába festett.

Látod, én sem vésőt – kalapácsot, sem ecsetet nem fogok,  
Nem, mert hiába tenném, művész úgysem vagyok,  
Nem próbálok lelket lehelni a kőbe, feszes vászonra,  
Ne jön válasz, sem a kőből, sem vászonról mosolyomra.

De miért is faragnék követ, a vászonnal próbálkoznék,  
Miért mondatnám velük az alig hihető mesélő regét,  
Miért próbálnék szobrot, képet mintázni testedről,  
Nem teszem – így is kiemelve, irtózom a feledéstől.

Nem szobor, nem kép kell, Te kellesz márványszerű testeddel,  
Te, aki a félhomályban minden apró kérdésre felel,  
Te kellesz, Te a naponta szépülő, élő, viruló szobor,  
Te kellesz pezsdítőn, ösztönzőn, mint a forni induló bor.

Tested szebb a legékesebb kőbevésett csodánál, szobornál,  
Bőröd színe szebb a legfehérebb tündöklő márványnál,  
Te a lelked fényével világító, tündöklő földi csoda,  
Te indítottál el engem is a boldogsághoz, s veled érkezem oda.



## **Elkészön lassan**

Jóságos mosolyával, kicsit cinkosan búcsúzik a Nap,  
A Holdat köszönti, elindul, tudom, visszatér holnap,  
Reggel majd ő köszönt a reményt helyette te adod,  
Aztán újra a Holdat várva, csókomat majd te kapod.

Mindennap szépen sorjában így peregnek a boldogító percek,  
Mindennap, és a nap összes percében simogatón rád nézek,  
Gyönyör tölt el, vadítón izgató érzés – tekinteted ölel,  
Aztán nyugodni próbálok szívem szíveden csendesen pihen.

Elkészön lassan a mai nap is, jó lenne tán összegezni,  
Jó lenne a boldogságot mérlegre téve újra téged ölelni,  
Szavak nélkül szeretném hallani a néma vallomást,  
Szemedben látni a kicsit önmegadó, perzselő lázt.

Nem tudod, nem is tudhatod, az érzelmek hogy repítenek,  
Nem tudhatod, hogy a boldogságért egy életet kínálok neked,  
Kezedbe teszem le szívem mellé a lelkemet, akarod?  
Akarod! Így mosolygósnak látom majd örökké arcod.

Akarj, kérlek, akarj! Most nem koldusként kérlek,  
Messze hessegetem a kéklő égről a sötét felleget,  
Akarj, hogy a boldogságot tele marokkal szórjam neked,  
Akard, hogy akarjalak, téged a csillagokig emeljelek.

## **Tenni kell!**

A szépért, a jóért tenni kell,  
Tégy hát érte testeddel, lelkeddel,  
Akard, hogy szebb legyen számodra a világ,  
Ha így teszel, Neked nyílik minden virág!

## Hajnali gondolatok

Még éjszaka, a sötét az úr, de lassan hajnalodik,  
Álmodat őrizve a gondolat, boldogság hatalmasodik.  
Tudom, az éj sötétje után a verőfény, ez lesz a sorsunk,  
A boldogság hiteget, ha mi ketten boldogságot akarunk!

Akarjuk, kérjük a sors pártfogó kegyelmét, a szépet,  
Akarjuk az életben rejlő felemelőt az égi kéket,  
Kérjük egymásnak a mindennapok beteljesülő gyönyörét,  
A sok minden mellett kérjük és kapjuk a másik szerelmét.

Elindul a nap, egy dolgos munkásnap, lassan világosodik,  
Az én kis egyetlenem tán most is a szebből álmodik,  
Álmodj kedves, mondom, vigyázom szépséges álmodat,  
Te lehetsz így álmaidban, ki a sok szépből válogat.

Féltőn őrzöm mindezek mellett szerelmedet, az enyémet,  
Ez ad erőt ez hesseget gondokat, kerget szorongó félelmet,  
Aludj még édesen, aludj kis csillagom, szerelmünk  
A csillagok fényénél is szebben világít nekünk.

Álmodd a jövőt, álmodd a boldogságot, álmodd a szerelmet!  
Álmodj kis Évikém, álmodj az eddiginél sokkal szebbet!  
Aztán ha felkelsz, a mindennapi világot is lásd szépnek,  
A mostani csillagok ragyogását adom e napra Néked.



## **Álmodban is halld!**

Apró madár fogott rikoltva hosszú tavaszi dalba,  
Lassan araszol az óra nagy és kis mutatója,  
A madárka tavaszt köszönt, reménykedve várja,  
Én meg az órával, az időt mulasztva, nézek a szabadba.

Az ég alján világos csík jelzi az új nap érkezését,  
Ha megvirrad, elmossa a tegnapot, segíti a rossz feledését,  
Hatalmas tűzgolyóként szórja simító sugarát a Nap,  
A holnapot mutasd, ne keresd mi is volt tegnap.

Amikor eljöttem mellőled, halk hangon kérdeztél,  
Lám álmodban a jó mellett biztosan mást is leltél,  
Hosszú vándorút után álmodban fáradva érkeztél,  
Nem hallottad az úton, amint a kis madár zenél.

Pedig, ezt kéne figyelned, látnád, pezsdül az élet,  
Az álmút után a test és a lélek együtt pihennének,  
Ha hallanád hangját a tavasznak, szerelmednek,  
Mindkettő békét, lelki nyugvást hozhatnának Neked.

Halld tehát, álmodban is hallgasd a hívó szó, a szépet,  
Szép bársonyos, nyugodt színekkel, fessd meg az életképet,  
Kettőnket álmodj, és fessd, amint kéz a kézben indulunk,  
Álmodban is halld az élet és a mi tobzódó dalunk.

Ma az Úr dec. havának 17. napján, az advent utolsó hetében,  
Bátran kijelentem: köszönöm a sorsnak, hogy Téged adott nekem.

## Évi

Hajad szőkesége a búzát érlelő nyár,  
Szemed mély fénye a biztonságot nyújtó vár,  
Hangod lágy zengése a tavaszi szellő lágy sugallatja,  
Most már látom járható utat nyitottál a múltban.

Látod az elszaladt év milyen csodát hozott,  
A télen, úgy januárban szívem „rózsát” kapott,  
Viruló szépségében nyújtotta a boldogság kosarát,  
Akkor a tél tündére indította az új élet fonalát.

Kezemet kellett csak kinyújtanom, akkor épp gondoltam,  
Tőled, az élettől akkor csupa kérdőjelet kaptam,  
A sok-sok kérdésben próbáltam választ találni,  
Akkor és ott érted, neked két lábra saját magam állni.

Most itt ülsz szembe velem, így lettél az életem,  
Fehér ruhád és a testben rejlő lelked féltem,  
Mosolyod óhajtom, csókos szádat csodálom titokban,  
Most már látom járható utat.

## Megjöttél

Akkor és ott, harmincnégy éve csillag szállt a földre,  
Te voltál az, Andrea, a család legnagyobb öröme,  
Szeretettel vártunk, jöttöd a boldogságot hozta,  
Apró, pici ujjad az új élet könyvét nevetve lapozta.

Megjöttél, s Veled érkezett a megnyugvás, a szeretet,  
Hidd el nekem, mindenki boldog volt, a széltől is féltett.  
Te lettél az értelme célja komolyodó életemnek,  
A te jövőteled volt az, ami igazi családot teremtett.

Aztán, filmszerűen peregtek a gyors eseménysorok,  
A bátortalan lépésekből – veled már az oviba rohanok,  
Aztán kézen fogsz, az iskola, a betűvetés következik,  
Az *A* a *B*-vel, no meg a többi betűvel kuszán szövetkezik.



S lám alig ocsúdok elröppent a gyerekkor, érettségiztél,  
Szólni is alig tudtam, te elindultál, messzire mentél,  
Hátrahagytad mosolyod, a vígan csengő kacagásod,  
Biztosan a múltban, te is, én is, csak a szépet látod.

Jöttek és mentek az események, annak rendje szerint,  
A születésnapodon újra – kislány lettél huncutkodva megint,  
Az én kis Andreám, aki a tükör előtt állva kérdezi,  
A kérdésre válaszát magában, lelkében maga feleli.

Egy pillanatra, játszva a gondolattal a tükör én leszek,  
Kérdezz tőlem bátran, minden kérdésedre rögtön felelek,  
Kérdezd meg tőlem, szép vagy-e és jó is ennek a világnak,  
A válaszom igen lesz, és hidd el, gyermekként imádlak.

Kérdezz tovább, még mindig válaszolok, megnyugtatlak,  
Szeretni foglak mindig, amíg fényes sugara lesz a Napnak,  
Veled leszek lélekben a határokon átkelve, sietve,  
Segítek a bánatot, bűt kergetni messzire, integetve.

Az idő halad, tudod ezt te is, az emlékek sokasodnak,  
Velem együtt ezen a napon kívánj minden jót magadnak,  
Kívánd a boldog életet, ölelő férj simogató kezét,  
Kívánd magadnak két gyermeked önzetlen szeretetét.

Kívánj hát sokat, most azt mondom ne légy szerény,  
Ha már minden múlik, utolsóig veled lesz a remény,  
Kívánd a melegítő Napot, a szépen hunyorgó csillagot,  
Tudd meg: mindegyikben neked az én lelkem ragyog.

Isten éltesse kis Andreám, élj sokáig egészségben, békében,  
Légy vezető sugár a tied, szeretteid szívében – lelkében,  
Isten éltesse, tartson meg nekem és nekik, mindenkinek,  
Sugárzó lelked legyen a bölcsője a születő szeretetnek.

## Sárkányt láttál álmodban

Mesélted, sárkányt láttál álmodban, én voltam,  
Szerencsét hozó szörnyként, vigasztalón én szóltam,  
Nem meséltem, de tudnod kell, a főnixet láttam,  
Ahogy a parázsból felröppen, én még visszavártam.

Magasan szárnyalt az élettel megtöltött test,  
Félve néztem utána, amint az égre tüzet fest,  
Hatalmas szárnyát a Nap előtt szélesre tárva,  
A mindenség megújulását ott a magasban várta.

Figyeltem mozdulatlanságát, a Napra vetett árnyékot,  
Láttam a benne rejlő nagy dolgokat, láttam a játékot,  
Éreztem a mozdulatlanságon átsütő színes perzselést,  
Hallottam a csendben a tűztoll-rezdülést.

A mesemadár lassan ocsúdva hirtelen megmozdul,  
Minden égi és földi e mozdulatra sikítva jajdul,  
Fényesebb a tűzcsóva, ahogy a teste után kúszik,  
A fénylő napkorong is félőn egy felhő mögé bújik.

Aztán földet ér a tűztest, fénye lassan szürkül,  
Eddigi büszke arcára visszavonhatatlan bú ül,  
Meghalni készül, hamuba temeti elfáradt testét,  
Hogy újra ébredjen, s elkezdje szédítőn magas röptét.



## Szeretnélek...

Némán várok, a terpeszkedő csendet hallgatom,  
Benne hullámzó finomsággal hangodat hallok,  
Amott meg látni vélem törékeny, nádszál alakodat,  
A délibáb mindent, sorjában egymás mellé rak.

Kinyújtom feléd gondolatkarom, simogatón öllelek,  
Tán mondanom sem kell, mennyire, igen szeretlek,  
Szeretem a hangodat, huncut kacagásod, mosolyod,  
Szeretlek téged is, szeretlek kicsim, ha akarod, hagyod.

A néma várakozás, meg az áhítat hegyeket mozgat,  
Egy bátortalan szív, most félőn, szerelmesen szólogat,  
Valahogy mindenem te lettél, vagy az ég oldódó kékje,  
Te vagy a rét zöldje és te vagy a világító Nap melegsége.

Szeretnélek szorosán átkarolni, boldogan, féltőn ölelni,  
Szeretnélek vidámnak látni, kérdésedre csókkal felelni,  
Szeretném lábad elé tenni a világot, a sziporkázó kincset,  
Szeretnék hajadból a szívem felett féltőn őrizni egy tincset.

Szeretnék veled repülni a káprázat, gyönyör országába,  
Szeretnélek holnap is szeretni, szeretve megbújni a mába,  
Szeretném féltőn őrizni a szemed, hajadat simogatni,  
Szeretném, ha szívembe te lennél és maradnál a valaki.

Szeretném, veled meglesni a Holdat, ahogy a csillagokkal játszik,  
Szeretném megdicsérni a révészt, aki a rossz vízen átvisz,  
Szeretnélek szeretni, szeretnélek ölelni és megint szeretni,  
Szeretnélek szeretni, szeretnélek ölelni és boldoggá tenni!

## Engedd

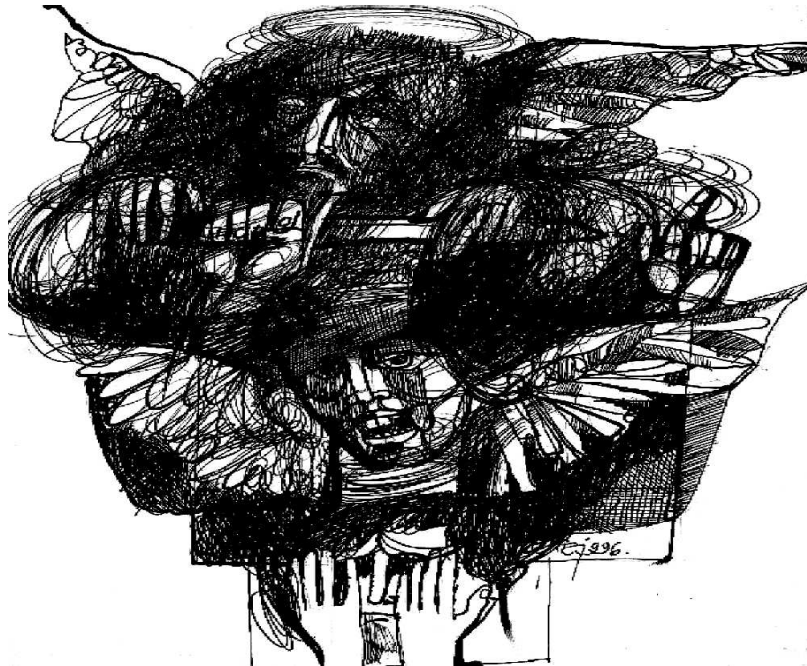
Tavaszt várva pergetem az élet óráján a perceket,  
Melegebbet, sokszínű virágot kívánok magamnak, neked.  
Langyos szellő simítását, simogatásodat óhajtom,  
Cserébe, apró simításodért tartalmas életem adom.

Mindig azt mondd tempóm az üstökös sebessége,  
Lehet, de mondd, hol van az élet határa vége,  
Sietek, mert szeretném, ha arcod napsugárként ragyog,  
Szeretném, ha szerelmemre – szerelmedet adod.

Aztán sárkány lettem, dühöngő léptekkel közelítek,  
Igen, igaz, amit mondasz, mert félek, hogy veszítek,  
Féltem a lágyan ringó testedet, szerelmes ölelése,  
Féltem, hogy nem volt, így nem is lesz már kérése.

Kérned kellene az élettől, kérned a boldogságot,  
Az élet helyett, neked, a társnak adnám a világot,  
Azt a világot tenném szeretőn elébed nagy-nagy szeretettel,  
Ami a múltnak int, és előre tekint szép reménnyel.

Engedd, hogy szeresselek, engedd hömpölyögni az érzelmeket,  
Engedd, hogy áhítattal csodáljam gyémánt fényű szemedet,  
Engedd az ölelést, engedd szabadjára fékezett érzelmedet,  
Engedd, hogy boldog légy, engedj boldoggá lenni veled.



## A sóhajok hídján

Amikor hosszú vándorútra indul a gondolat,  
Amikor utána szákszavú, boldog érzés szalad,  
Amikor együtt lépnek, s ez egy pezsdítő ritmussá válik,  
Amikor az irigy minden rossza, furcsa álommal mállik.

Akkor indul a gondolat után a perzselő test,  
Akkor, amikor egy vörössé váló élet egére arannyal fest,  
Akkor, amikor a sóhajok hídján együtt lépnek,  
Akkor, amikor ők ketten – egymást ölelve – semmitől sem félnek.

Mély sóhajok szövik a híd reccsenő, billegő padlóját,  
Ezek a sóhajok kötik a lelket, az élet hálóját,  
Ezekből és ezeknek fakad a szerelmes dal, ének,  
Ezeknek szárnyán üzenek, holnap, örökké neked.

Ők viszik majd hozzád szívem dobbanását, ritmusát,  
Ők dobolják Neked helyettem a szerelmes himnuszát,  
Ezek a sóhajok repítenek majd mindent feledve,  
Ezek nyomán esik majd hitetlen, irigy, könnyörért esengve.

No, lépünk hát ketten át, abba a másik világba,  
Csendüljön már a hangod, kacagásod szerető imába.  
Szárnyaljon a szép szó, a mélyen szántó vágy, gondolat,  
A sóhajok hídján állva foglak, megtartalak magamnak.

Lábad elé teszem most szívemet és a szeretetet,  
Neked adom a legtitkosabb nyílt érzelmeket,  
Csodát kívántam akkor, emberi varázslatot,  
A kéz a kézbeni szépséget, fenséges magaslatot.

Szerelmet, hűséget, emberi támaszt adok neked,  
Ketten elérhetjük a lágyan suhanó felleget,  
Neked adom mindenem, ami lélekben gazdagít,  
Minden sebet begyógyító, nyugtató gyógyírt.

## Tudtuk, hogy eljő

Nappal gyújt lámpát, aki folyton a múltat idézi,  
Aki mindig visszanéz, és a sötét múltat féli,  
Az gyújt csak nappal lámpát, kit bilincsbe ver a félelem,  
Aki nem tud előre nézni, akinek nincs eljövő értelem.

A földi életet csak értelemmel, ígérettel szabad élni,  
Hisz akkor, nagypénteken nekünk elég volt félni,  
Ő nem félt földi küldetését értünk vállalta,  
A Golgota-hegyn a kereszthalált érted is állta.

Meghalt akkor, hogy te és én meg ő bűn nélkül élhessünk,  
Hogy az eredendő bűntől ujjongva tisztuljon a lelkünk,  
Szabad szelek szárnyán szálljon az ének a dicséret,  
Akkor a keresztfán halálával Érted is sokat tett.

Eljött a feltámadás, az Atya mellé került a mennyekbe,  
Apró bárányszerűek mutatják az útját a messzeségbe,  
Felment oda, ahová talán te is oly buzgón készülsz,  
S ha igaz volt az itteni életed, talán te is kerülsz.

Halál és az utána következő örök életet mutatja,  
Amikor a mennybe ment, tán feléd is volt útja,  
Talán téged is érintett áldást osztó, gyógyító kezével,  
Talán a te lelked is azonosul az ölelkével.

Tudtuk, hogy eljő, hogy meghal és feltámad miértünk,  
A sötétséget oszlatja a múltban, mitől úgy féltünk,  
Nem kell lámpát gyújtani, lelke fényesen világít,  
Olyan meleget sugároz világítva, amit mindenki áhít.

Feltámadott, ez a fény a legnagyobb kincs, az eredmény,  
Ebben van a földi halandó számára az igaz remény,  
S most, már itt a Földön úgy kéne élnie mindenkinek,  
Hogy mindörökre eloszlanának a sötét füsthegyek.



## Mi kell az élethez

Mi kell az élethez, ezt kérdeztem tőled tegnap,  
Szeretet, megértés, hit – sok minden más, sok derűs nap,  
Hallgattam csendben szóló szavad, újra csodálód lettem,  
Átgondoltam, ezért a dolgokért én maradék nélkül tettem?

Aztán új kérdések sora törte meg a csendet az estet,  
Szavad sokszínűsége jól látható életképet festett,  
Szeretetet a másik önzetlen tiszteletében lelem és lelted,  
Amikor a lelked adod, mellétéve csodálatos tested.

A gondolat hatalmas hálót sző, mindent betakar,  
Amikor a külvilág elhalkul, már semmi nem zavar,  
Amikor az apró simítás, a kéz beszél, kérdez és válaszol,  
Akkor az idő is megáll, vagy csak lassan nekünk araszol.

A test melege, a felszakadó sóhaj az önfeledt ölelés,  
A másik lelkében megbúvó szép érzés, adás – keresés,  
Az apró sóhajok ekkor egymást érve nagy sóhajba szakadnak,  
Az időt kergetve kérőn a testet megelőzve előre szaladnak.

Aztán, elindul a lélek a testet hátrahagyva, szárnyalva,  
A gondolat megáll, pihen mindent, mindent hátrahagyva,  
Végül a test is megpihen, a másik érintését várja, keresi,  
Lám mindazt, amit kérdeztem, testem-lelkem így leli.



## Álmodj hát

Álmodban – biztos messze jártál –  
Szépséges mosoly ült az arcodra  
Álmodban tán szebb holnapot vártál,  
Hidd el, az új nap elhozza számodra.

A kakas még nem szólt, álmodhatsz,  
Járd be az álombeli virágos mezőt,  
Álmodban a szépre, jóra vágyódhatsz,  
Megkapod a gyantaillatú erdőt.

Tiéd lesz az úton a boldogság, szerelem,  
Ha úgy akarod tiéd lesz most minden,  
Szerelmet kapsz az éjszakán egyetlenem,  
Csókos boldogságot is, ha kell, úgy ingyen.

Neked adom álmom formájában a világot,  
Benne a szépséget, jót és az igazságot,  
Neked adom az illatozó, nyíló virágot,  
Karomban így lelsz majd biztonságot.

Álmodj hát, álmodd a szép holnapot,  
Álmodban egyszer majd én is ott vagyok,  
A holnapot álmodva hagyd a tegnapot,  
Míg álmodsz, arcodon apró csókot hagyok.

Én, álmodon kívül is, a tiéd maradok.

## Tudnod kell

Amikor búcsút intettél, csillagot kerestem és találtam.  
Nem felettünk, ahol eddig ragyogott, így a csodára vártam,  
Aztán az égre tekintve, éles vonalakkal arcod rajzolódott,  
Ennek nyomán a szürke égbolt a kékbe, lassan oldódott.

Teljes pompájával, az arcod mosolygott rám, fénylő csillagként,  
Az égre tekintve megtaláltam az elveszettnek hitt reményt,  
Hajad szökesége, utat mutató csillagként ragyogott,  
Ott a kékülő égen a reménység járható útjára mutatott.

Az általad, mutatott útra léptem, a boldogság felé indultam,  
Nem tudom megtaláltad-e, a búcsúzásnál szívemet ott hagytam,  
Nálad maradt a sóhajom, tengernyi nagy vágyam utánad,  
Látod alig jutott más, mint az elköszönés, ennek a mának.

Előre haladtam, szép csendesen, de gondolatom nálad pihen,  
Újra, meg újra visszaindulnak – a megnyugvást nálad lelem,  
Mennyi jóság, mennyi szeretet lakozik benned! És kis csillagom,  
Kérlek, áruld el végre, mindennek töredékét mikor kapom?

Mikor kapok végre apró morzsát a nagy csodából, szerelmedből,  
Mikor adsz majd úgy magadból, egy kis részt lelkedből?  
Mikor szakad sóhaj, ha nem vagyok melletted, de érted,  
Mikor lesz már végre, hogy megérted, mi az, amit kérek?

Igaz, nagy dolog – a csillagszemed mellé, érzelmet akarok,  
Oh, dehogy akarok, kérek, én mindig a hűn szeretőd maradok,  
Tudnod kell, amit kérek, azt mindkettőnknek kérem,  
A boldogság útján haladva – ezért kérlek, fogd meg a kezem.

## Legyen ez a mai nap

Újra szólnak az egri harangok, nagy dolgot hirdetve,  
Újra ifjú pár lép a házasság mezsgyéjére szeretve.  
Viki és János ma mond boldogító igent, házasságot kötnek,  
Ígéretet téve egymásnak, hogy jóban-rosszban együtt lesznek.

Szóljatok hát harangok, hirdessétek a nagy eseményt,  
Szóljatok így ti is, zúgva támogassátok a szép reményt!  
Boldogan induló közös életet üdvözölve dicsérjete,   
Mindenki érezze, milyen nagy is tud lenni a szeretet.

Az ifjú párhoz szólok most én, az esemény apró krónikása,  
Legyen ez a mai nap a számadás, az események summázása.  
A múltat nem kell feledni, hisz az is a tiétek marad,  
A jövőt nézzétek! Látjátok, mily gyorsan elétek szalad?

Éljetek boldogan, éljete egymásnak, éljete szerényen,  
Nézzetek, lássatok boldogító tüzet a másik szemében!  
A másik hangjában halljátok meg saját szavatok,  
A simogatások, sóhajtasok együtt legyenek szépek és nagyok.

Kéz a kézben lépjete előre a holnap küszöbét átlépve,  
Minden nap, áldást várva, szerelmet kapva, mindig remélve.  
Nézzétek közösen a reggel felkelő, fényesen tündöklő Napot,  
Együtt tervezzete, akarjatek, és valósítsátok meg a nagyot!

Szeressétek egymást egy életen át, hisz ma ezt ígértétek,  
Lássatok csodát, megkaphattok mindent, amit most kértek!  
A távolban látnotok kell a szépen épülő boldogságvárat,  
Már most, ma nyissatok ki minden tiltó, súlyos zárat!

Napsugár aranyozza be minden eljövendő közös napotokat,  
Az élettől keveset kérve, ti ketten alkossatok szépet, sokat.  
Így lesz igazán emberi mércével mérhető értéke az életnek,  
Ezt, és sok-sok boldogságot kívánok most mindkettőtöknek.

Legyetek boldogok, érezzétek szerencsésnek a közös életet,  
A problémáknál egymás kezébe hajtsátok majd fejete.  
A másik simogatása, vigasza, legyen egyedüli támaszotok,  
Ezért is szóljatok a nevemben fohászkodó egri harangok!

## Nem tudod te sem

Hány éve már, hogy elbúcsúztatott az utolsó csengetés,  
Hogy a mezőkön akkor, szőkévé érett az akkori vetés,  
Hány év is telt el a fiatalos hévvel búcsúzó sereg felett,  
Megmondom, negyven – s bizony hajunk is deresebb lett.

Akkor még nógattunk sürgettük a lépegető éveket,  
Megpróbáltuk tolni a lassan gördülő szekeret,  
Siettettük, ösztökéltük magunkat, a csúcsra törekedtünk,  
Aztán ki ez, ki az, csendesen felnőttek lettünk.

Elszabadultak az évek, egymást követve repültek,  
Így aztán sokasodva, egymásra, s a vállunkra ültek,  
Sokasodtak az örömök, mellettük a csúnya életgondok,  
Veletek együtt most az elmúlt időre, a fiatalságra gondolok.

Életünk nagy részét már magunk mögött hagytuk,  
Emlékezzünk, minden úgy történt, ahogy akkor akartuk?  
Valóra váltak álmaink, igaz lett a titkos gondolat,  
Engedett az élet, mindenki alkotott, és ma is alkothat?

Megannyi kérdés, sokra feleletet nem találunk,  
Egy biztos, aki él, itt van, együtt lépünk és állunk,  
Negyven év után, megint csengő hív minket emlékezni,  
Visszapillantani, gondolkodni és még jövőt is remélni.

Nem méltatlankodás vagy panasz, de azért elmondom,  
Többet kéne egymásért tenni, s tán az emléket rontom,  
Jelképesen, kéz a kézben kellene lépni, élni akarni,  
Így az életösztönnel, újabb és újabb évekért harcolni.

Nem tudod Te sem, én sem, még csak nem is sejtheted,  
Mikor és hol zárul a fejezet, mikor ér véget pici életed,  
Nem tudhatod lesz-e újabb csengetés, majdani találkozás,  
Lépj tehát, ne bénítson a tétovázó hangulat, várakozás.

Merj remélni, bátran kérni az élettől még eljövő éveket,  
Előre nézve, őrizd lelkedben a múltat, a nagy szerelmeket,  
Eddigi életed, annak sikeres, szép, napos oldala legyen támaszod,  
Szeretteid köré fond a szépet, a legszebbik gondolatod!

Nos, most újra csengettek a kissé vénülő, harcos seregnek,  
Légy vidám te is, tekints előre, ne figyeld a fekete felleget,  
Tudj és akarj is élni, tudd tartalommal megtölteni az éveket,  
Mit is kívánhatnék, mint mindenkinek még hosszú, boldog életet!

## **Emlékezzünk**

Akkor és ott, az ifjak a nép nevében kérték a jogokat,  
Ők akarták a nemzet feje felül, elhárítani a véres bárdokat,  
Akkor és ott, az őharcos lelkük lobbantotta a szabadság lángját,  
A márciusi ifjak tartották magasra, az utat világító fáklyát.

A nép nevében zengett a „*Nemzeti dal*”, és a „*Mit kíván a magyar nemzet*”  
Ködösen szitált a márciusi eső, a forradalmárok feje felett,  
Felreppent Európa szívében a szabadság kék madara,  
Utána eredt a kétfejű sas, támadva, harcosan, vijjogva.

Kossuth katonái hősök voltak, így harcoltak és győztek,  
De sajnos, nem tudtak ellenállni a sokszoros túlerőnek,  
Világosnál érkezett a vég, letették a szabadság fegyverét,  
Hiába áldozta ezer meg ezer hős hazájáért vérét.

A hősök, a vezérek Aradon a bitófán végezték,  
S bár akkor a nemzet rabláncait még nem zúzta szét,  
De elindult egy boldogabb jövőt jelentő kanyargós úton,  
Hogy a ma élő, ifjú nemzedéknek is jó példát mutasson.

Íme, most itt állunk, a hősöknek fejet hajtva tisztelgünk,  
Az apró és nagyobb győztes csatákat, és őket idézzük,  
Őket idézzük, akik a magyar nép hús-vér fiai voltak,  
Szabadságunkért sokat, a legtöbbet, életet áldoztak.



## Ő az, igen ő...

Talán az ősrobbanással együtt érkezett ő,  
Az emberi élet alapja lett, ma is az, a gyámolító nő.  
Számold csak, mi mindent tesz, hogy pezseghen a világ,  
Látod, ezért is járna neki, nemcsak évente a virág!

Gyermekeknek ad életet, gondosan neveli, szellőtől óvja,  
Ő volt, maradt és mindig ő lesz a legjobb gondozója,  
Mesét mond, együtt kacag a kicsivel, ezt teszi,  
Megint csak kezében az élet, a gondokat oldva veszi.

Beteg ágyadnál is az Édesanyád ült, emlékezz, így volt,  
Vigasztaló szava néha a lázfüggöny túloldaláról szólt,  
Hallgattad bölcs szavát, a vigasztaló szép gondolatokat,  
Mintha, vagy tán biztosan, ez segített leküzdeni a bajokat.

Séta közben ő fogta a kezedet, jóra, szépre nevelt, tanított,  
Te felnőtél, a szerető társ talán tőle is messzire szólított,  
Most már csak gondolatban mormolod a köszönő, hálás szavakat,  
Az idő meg csak megy, az évek számolatlanul szaladnak.

A társad, szíved teljesében zárva, e rabság ellen nem lázad,  
Vele, és gyermekeiddel közös lett szereteted, közös a házad,  
Szerető társ vár rád, vár türelemmel, ha kell a hosszú éjszakába',  
S te megfáradtan, vigaszt keresve menekülsz ölelő karjába.

Ő az, igen ő az, az igazán nagy ő, a társad, lelked, vigaszod, a nő,  
Mosolya derűt hoz, rútat kerget, bút űz, szívedben nincs felhő,  
Vigyázd hát álmát, szerelmét, gondoskodó szeretetét, vigyázd őt,  
Szeresd a legszebb drágakövet, az életed értelmét adó, szerető nőt!

## Megint eljő

Akkor és ott, Betlehem felett csillag ragyogott,  
A Mindenható fiát küldte, békességet osztott,  
Örök életet ígért Neked, nekem – mindenkinek,  
Akkor és ott, egyetlen dolog volt, a szeretet.

Mifelénk akkor is tél volt, a hópelyhek táncoltak,  
Az ablakból kisurranó fények az éjben suhantak.  
Ma megint a Megváltó születését várjuk,  
Az ég felé pillantva, rögzös útjainkat járjuk.

Évente eljő, szívünkben örökre itt marad,  
Minden évben várjuk, s közben az idő halad,  
A játékos gyermekből ifjú lesz, majd alkotó felnőtt,  
S lám az idősebb, fehér hajút látod már, az esendő.

Karácsony ünnepén, szívünk szeretettel, hálával tele,  
Együtt örvendezzünk azzal, aki hisz – és övele!  
Suttogjuk hálás imánkat, köszönjük az életet,  
Köszönjük, hogy az ember eddig annyi jót tehetett!

A szent estén, amikor béke száll a Földre – tudnod kell,  
Nem mindenütt van nyugalom, szeretteid ne engedj el!  
Fegyverek dörögnek, házak dőlnek le a porba,  
A Terrorsátán megragadva húz le a pokolba.

Fogd meg szeretteid kezét, ne engedj a kísértésnek,  
Adj utat, helyet a megváltói, szerető féltésnek!  
Csodáld itt a Földön, az égiek alkotta szépet,  
Fesd meg magadnak újra és újra a megnyugvás képét!

Eljő hát újra a karácsony, elhozza a reményt,  
Fényével egyformán öleli a jó módút, az elesett szegényt.  
Szebb holnapot ígér a Földön élő összes embernek,  
A hatalmas sóhajok az ég pereméig emelkednek

Hinned kell a jót, a szépet, látnod a ragyogást,  
Hallanod a szót, ami elhozza számodra a megnyugvást.  
Örölnöd kell, örölnöd kell újra az évezred küszöbén,  
Tudnod kell, hogy még él, nem halt meg a remény!

Akkor, ha majd apró, csillogó fények gyúlnak,  
Amikor sietős gyermekkezek a csomag után nyúlnak.  
Akkor, amikor lágyan ölel a csendes éj hangja,  
Figyeld meg, milyen szépen szól a templom harangja!

Amikor az ég felé tekintesz, háládat rovod újra,  
Akkor lesz majd a megnyugvásnak feléd is útja.  
Amikor szíved boldogsággal telik, szereted őt,  
Ne feledd, ott fent, az Érted is aggódó féltőt!

Meríts a boldogság kútjából bátran, egy egész életre,  
Az ő nevét írd arany betűkkel az ünneplő égre!  
Írd fel, hadd tudja meg a ma élő ember,  
Hadd tudja meg a holnap születő csecsemő,  
Miként szeret a szív, ha az igazán szerető!

### **Jó szerencsét mindenkinek**

Számtalanszor hangzik a bányász szájából „Szerencse fel!”,  
Már az is szerencse, hogy a Nap reggelente kel,  
Ősidők óta szerencse lett, az embert vezető fonal,  
A boldogság és boldogulás felé mutató arany vonal.

De álljunk meg egy szóra, magában a szerencse kevés,  
Itt nagyobb dologról van szó, ez a boldog életvezetés,  
A szerencsének elébe kell menni, sokat kell tenni érte,  
Aki ezek szerint tett, annak a sors bőségesen mérte.

Most hát újra írom, így is érzem, gondolom – „Jó szerencsét!”  
Kóstolgatjuk, kóstolgom a munka, a siker édes ízét,  
Adassék meg a világnak, benne nekem is a szerencse,  
Legyünk így együtt –ők és én – a sors választott kegyeltje.

## **Imre és Zsuzsié a világ**

Boldog az, ki boldogságra született, akit szeretnek,  
Aki viszont szerethet, akiért féltőn remegnek,  
Boldog az, ki boldogságot oszthat szüntelen jutalmul,  
Az új élet most és itt kezdődik, az előző meg zárul.

A boldogságra születni kell, szeretni is csak így lehet,  
Add hát a kezed, kérlek add, hadd induljak veled,  
A boldogságot tudni kell egy életre szépen osztani,  
Állítsd meg az időt, tanuld a szépet marasztalni.

## **Akkor és ott**

Tisztelettel fejet hajtunk a hősök emléke előtt,  
Akik hatalmas lendülettel egyé fonták az erőt,  
Karddal, énekkel, a szó erejével vívták meg harcukat,  
A szabadság ege felé emelték ifjú arcukat.

Akkor és ott, ők szóltak és tettek értünk is sokat,  
Akkor és ott a lobogó eszmékért hívtak másokat,  
Akkor és ott született meg a szabadság gondolata,  
Harcban edződött felnőtté az ifjúság alakja.



## Halottak napján, szeretteimhez szólok

Az elmúlt századdal csendesen mentetek,  
Nyomotokban a búsan, komoran kavargó fellegek,  
Átléptétek az árnyékvilág keskeny kis küszöbét,  
Ott és akkor megszűnt számotokra a földi lét.

Itt hagytatok mindenkit, és mindent, amit szerettetek,  
Ma már a szivárvány színeivel jelzett úton lépkedtek,  
Az égen egy-egy csillag jelzi, hogy nekünk voltatok,  
Ilyen tájt az emlékek újra, erősödve feketén nagyok.

A halottak napján sírotra friss virág kerül,  
A lelki üdvötökért mondott sóhaj rövidre sikerül,  
A gyertya fénye sejtelmes, hosszú árnyékot táncoltat,  
A halandó megpróbálja élővé varázsolni a halottat.

Összekulcsolt kézzel, némán a semmibe tekintek,  
Megpróbálom igazmondón felidézni földi emléketek,  
Megpróbálom sorba rakni a sok jót és a szépet,  
Halk szavakkal megköszönni néktek minden emléket.

Köszönöm hát Édesapám, Édesanyám az életet,  
Köszönöm, hogy adtátok és maradtak az emlékek,  
Köszönöm a szép gyermekkort a boldog, vidám éveket,  
Itt a síroknál köszönöm a jót is tenéktek.

Mennyit terveztük serdülő koromban a jövőt,  
Ti mutattatok utat, a mindent megváltó teendőt,  
Apám, te bölcsen okítottál, anyám szeretve dédelgettél,  
Mindentől óvtatok, hogy lelkemet ne kavarja az életszél.

Drága Apám, rövid betegséged után csendben elmentél,  
Arra sem volt idő, hogy mesélj, tőlem búcsút vegyél,  
Alig eszméltem, már csak a koporsót láthattam,  
Nyitott sírod mellett, gyászolva, némán sírhattam.

Anyám vigasztalása, gondozása békességre intett,  
A gyász, az elmúlás lassan emlékvirágot hintett,  
Begyógyította, a veszteség okozta fájó sebeket,  
De ekkorra, újra megfellebbezhetetlenül a halál intett.

Bátyámat szólította, vérét megrontva a rút kaszás,  
Számára, berkeinkben újra eljő a szomorú aratás,  
Nem tévovázott, kaszáját élesre fenve suhintott,  
A még fiatal testvérünk teste koporsóba hullott.

Megint temettünk, megint a gyász napja jött el,  
Egymást kérdezve a tényeket alig fogtuk fel,  
Nem is gondoltuk, a gyászt újabb követi,  
Hogy rövidesen kis családunk az anyát temeti.

Ekkor volt igazán mély a szomorúság és a döbbenet,  
Számomra megint elmaradt a búcsú és az üzenet,  
Édesanyám csendesen távozott, meghalt a kórházban,  
Én meg csak sóhajtvá búcsúztam, hittem a feltámadásban.

Aztán az ezredfordulót követő második esztendőben,  
A drága Rudi bácsim pihent meg az itteni temetőben,  
Az Ő testét is az Úr kegyébe ajánlva búcsúztunk,  
Azt remélve, hogy az utolsó megméretésnél találkozunk.

Egyre nő, növekszik a távozók száma, a gyászemlék napja,  
Egyre gyakrabban kondul lelkünkben a szeretet harangja,  
Egyre több sírhalmon gyújtjuk meg az emlékezés mécsesét,  
Egyre gyakrabban idézzük az igazmondó életmesét.

Halottak napján meggyújtjuk az emlékezés mécsesét,  
Félteve őrizzük szeretteink megtisztult, igaz emlékét,  
Szívünkben az év minden napján gyertya lobban,  
A Mennyországba kerülő, eltávozott szerettekért dobban.

Őket látom a fényesen izzó nyári nap sugarában,  
Őket látom újra integetni a szélben hajladozó fában,  
Ők azok, akik ősszel gondosan színessé festik a levelet,  
Az ő üzenetük, mikor jő az őszi, deres lehelet.

Őket látom télen dideregve a sziporkázó ég peremén,  
És, hogy így gondolatba újra jönnek ez számunkra remény,  
Hisz' ők bontanak tavasszal sokszínű pompás virágot,  
Ők varázsolják évente új illatúvá a világot.



Most újra gyertyát gyújtok a sírhalmokon értetek,  
A szívemben mindig égő gyertya, emlékeztetőn serceg,  
Feledni nem engedi a múltbeli jót és a szépet,  
Az emlékek megszépülnek, lelkem már nem kesereg.

Most mindenkiért, aki elment odaát, reánk várva,  
Most ezen a napon értük szól a világ könyörgő imája,  
Most értük mondom el hangosan, könyörögve,  
Miatyánk ki vagy a mennyekben, tartsd meg őket örökre!



## Teste és lelke az Úrhoz indult

A család egén csillagként ragyogott, mely kihunyt,  
Élete beteljesedett, lelke hosszú vándorútra indult,  
Oda túlra érkezett örök nyugovóra, bebocsátást kérve,  
Teste és lelke megpihen az ősök közé érve.

Itt hagyta e földi világot, itt hagyott mindenkit,  
Pedig mennyire szeretett volna élni, ő volt maga a hit,  
Bízott benne, hogy egyszer majd együtt örül unokáival,  
Ő volt az, aki erősítette az elesetteket a hittel, imáival.

Nemrégien ünnepeltük 70. születésnapját közösen,  
Hitt a holnapban, remélt igaz hívőn, erősen,  
De elment. Mi ünnepre készültünk – gyász lett a vége!  
Választ várva, most hiába tekintünk keresve az égre.

Én az apró krónikás, most sorjázom a dolgokat,  
Elmondom milyen lelkes, szerető a szív, amíg doboghat,  
Elmondom, hogy minden körülmények között ember volt,  
Sóhajtvá mondom most, csendesen indult, senkihez sem szólt.

Most itt állunk a rideg koporsó körül kérdezve,  
Miért ment el a mindannyiunk szeretett szeme fénye,  
Aztán feltűnik a válasz, amit még életében adott,  
Szólította az Úr, ő igaz hívőként indult, mindent hátrahagyott.

Ő mondta, ő tanított bennünket nagy bölcsességgel,  
Élni kell tovább a csordogáló – felszáradó könnyekkel,  
Ő mondta, hogy szívünkben tartsuk meg emlékét,  
Távozása után is érezzük simogató szeretetét.

Elindul a megfáradt teste a végső hosszú útra,  
A lelke már vár reá, hogy átsegítse őt oda a túlra,  
Elindul hát a drága feleség, anya, nagyanya, anyós, jó barát,  
Elindul, hogy mindannyiunk számára helyet keressen odaát.

Most eljött a földi lét utolsó órája, mi búcsúzunk,  
A múltban maradt szépre emlékezve, megtörve gyászolunk.  
Gyászunkban csak egy lehet a vigasz, a sebet gyógyító ír,  
Hogy velünk maradt örökre, emlékével a halál sem bír.

Ott, valahol túl, a küzdelmes, elkészítő életen  
Kezdődik egy új élet, a kegyes, igaz élet, a végtelen.  
Az Úr kezébe ajánlom most a meggyötört testet, a tiszta lelket,  
Emelje maga mellé, örökké élve, onnan ossza a szeretetet.



## Ha majd...

Ha majd újra gyúlnak a színes fények,  
Ha majd pihenni tér meg a fáradt lélek,  
Ha majd gyertya fénye hessegeti az árnyakat,  
Akkor hallod a suhanó angyalszárnyakat.

Ha majd hosszú út után megpihen a vándor,  
Ha majd újra bölcsőként szolgál a jászol,  
Ha majd a Megváltóra néz a rezdülő világ,  
Akkor tedd össze a kezed, mondd el könnyörgő imád.

Ha majd a békeesség fehér hava takarja a földet,  
Ha majd a szívekben találod az oázisi zöldet,  
Ha majd boldog kacagás száll lassan az égre,  
Akkor lépj a mennyei világosba, ne a sötétbe!

Ha majd boldog arccal bontod apró csomagod,  
Ha majd arcod a karácsonyfa fényén túlragyog,  
Ha majd éneked lesz a földön a legszebb zene,  
Akkor és ott ragyog majd benned a világ szeme.

Akkor és ott vedd fel az ünneplő, legszebb ruhádat,  
Akkor és ott nyugalom és béke lakozzék szívedben,  
Gondolkodj a legszebbik virág pompázó színeiben,  
Akkor gondolj szeretettel azokra, kik éltek.

Akkor és ott tudd meg, hogy néha ők is féltek,  
Akkor nézz majd előre, lásd meg a szebb jövőt,  
Engedd magad mellé a boldogságban a későn érkezőt!

Énekeld az egész világgal csengőn karácsony-dalát,  
Győzd le a szenvedés jéghegyének csúszós falát,  
Emeld magasba az élet győztes zászlaját,  
Sóhajts újra, meg újra – Halleluját!

## Örvendezzünk hát

Az apró, puha hópihék kergetőzve földet érnek,  
Fehér takaróval borítják be a nyári zöldet,  
Tisztává varázsolják a szemetes utcát és tereket,  
A szívet nyugtató fehérség üzenetet hoz nekem, neked.

Az üzenet a szívekben lakozik, és nagyon is emberi,  
Így karácsony tájt az ember tekintetét az égre emeli,  
Könyörög és vár, a megváltó jövetelét sejtí,  
Bűneit, bajait az emberi teste mögé rejti.

A könyörgés, a nagy várakozás újra eredményes,  
Az ég alja ott, a messzi távolban megint fényes,  
Csillag ragyogja be az üdvözítő, várva várt éjszakát,  
Ha hiszel, szíveddel látod meg a Megváltót magát.

Eljött újra, hogy kegyelmet osszon a gyarló embernek,  
Eljött, hogy bizzatok az örök életben, ne féljete,  
Eljött, mint annyiszor sok-sok éven keresztül,  
Ha hiszel, tested-lelked a boldogságtól feszül.

Örvendezzünk hát, örvendezz most együtt velem,  
Mondom neked, bízzál, a szemem veled az égre emelem,  
Dicsérem az Urat, hiszem megváltó kegyes erejét,  
Hisz a keresztfán érted adta szívét, lelkét.

Karácsony van, a zúgó tenger lassan csendesedik,  
A sok millió sóhaj felfelé az égre emelkedik,  
A sóhajokban sok millió kérdés és szív dobban,  
Az éjszakában végre mindent világító fény lobban.

Az apró fények összeolvadva bevilágítják a földet,  
Látod, a zimankó után ezért várhatod a nyári zöldet,  
Az ő kegyelméből léphetsz a mából a holnapba,  
Ő az, kinek ölelőn nyúlik szeretet osztó karja.

Karácsony van, a szeretet, a béke nagy ünnepe,  
Tedd hát most apró, nagyobbacska kezed a kezembe,  
Szorítsd meg, érezzem, mi a Földön együvé tartozunk,  
Krisztusunk nevében jót, szépet, boldogságot osztunk.

Karácsony van, karácsony lett újra neked és nekem,  
Feléd nyújtom kezem, két kézzel osztom szeretetem,  
Békességet kívánok neked, neki és mindenkinek,  
Nyugtasson, simogasson életedben a Krisztusi szeretet.

### **Dr. Prof. Oláh László – Drága Laci bácsi emlékére!**

Fényesen tündöklő csillag volt az emberiség egén,  
Nevét ismerték a Föld ezen az oldalán, és amaz felén.  
Alkotott, nagyot adott társainak, az egyszerű embernek,  
Sikereit naponta sokszor, számtalanszor köszönte a Jóistennek.

Míg élt, tett, alkotott, hogy minden jobbra forduljon,  
Hogy a melegítő Nap még fényesebben ragyogjon,  
Tollal a kezében vívta a tudomány nagy harcát,  
Felfedve megmutatta mindannyiunk ellensége arcát.

Ő volt, aki ismerte a miért és meddig lehet,  
Mi az, amit a nagyvilágban élő ember szabadon tehet,  
Ő volt az, aki a jó Isten vezetésével mindent bejárt,  
De maga mögött soha egy ajtót be nem csukott, zárt.

Óriás volt, élete mégis csendben, nyugodtan telt,  
Boldogságot szerettei, barátai az emberek boldogságában lelt,  
És lám, valaki hiányzott a mennyei nagy csapatból, hadból,  
Hisz az Úr most vele, a Földi naggyal, géniusszal rangsorol.

A Mindenható magához szólította, és ő csendesen elindult,  
Lelke békében az Úrhoz szállt, míg itt a Földön vihar dúlt,  
Amilyen csendben, szeretetben élte itteni, halandó életét,  
Olyan csendesen távozott, hajtotta meg az Úr előtt fejét.



## Elmentél...

(Csiba Géza emlékére)

Most jött a hír, lelkemben harang kondul, érted,  
Arcodat, bohóságodat idézem, amikor a tanítókat félted,  
Eszembe jut a sok véletlen találkozás, a jövő tervezése,  
Akkor, látod Gézám, nem gondoltam, hogy ilyen hamar lesz vége.

Lelkemben szól a harang, zúgása egyre erősödik,  
Míg e sorokat írom, lelked a halhatatlanokhoz emelkedik,  
A földi bolyongásodnak látod egy csapásra vége, beteljesedett,  
Tested körül a dermedtség, a világ most érted csendes lett.

Mindig mondogattam, nagy ember ez a mi barátunk,  
Szívből örültem, örültünk, ha a találkozásnál kezet ráztunk,  
A butácska eljátszását csak az okos engedheti meg magának,  
Te bölcsen játszottál, a tegnapból a holnapért éltél a mának.

Megpihen hát viharvert vasparipád, a rongyos pedálos,  
Mindig úton voltál, te aztán soha sem voltál fáradt, álmos,  
Hányszor láttalak, Gúta felé tekerni, vagy éppen visszafelé jönni,  
Kinek fogok most ujjongva, sapkát lengetve, barátin köszönni?

Elmentél, már jó felé jársz, lelked ott van hol elődeid,  
Elmentél, hogy köszöntsd az előtted járó, jó tartású őseid,  
Mit mondjak Gézám, mit mondhatnék utoljára néked,  
Az Úr őrizzen meg, s ott fent vegyen maga mellé téged!



## Elindult hát lelke

A napsütés és a hurrikánok országában elindult egy lélek,  
Átszelve az óceánt, szólt itthon: *bebocsátást kérek!*  
Míg testben ágyazva földi életét élte, sok mindent látott,  
Sokat kalandozott, utazott, de lelke Komáromba vágyott.

Hozzá, az energikus, élni szerető Sári nénihez kegyes volt a sors,  
A kilencvenet is túlélte, a végzet eddig nem volt elég gyors,  
Pár nap választotta el az újabb, kilencvenkettedik születésnapjától,  
Amikor lelkét az Úrnak felajánlva, elhunyt, távol a hazától.

Ő tudta, hogy rövidesen itt hagyja az életet, a siralomvölgyet,  
Tudta azt is, hogy odaát várják őt, ölelheti az őt szeretőket,  
Tudta, érezte már az elmúlás szellőjét zizegve suhanni,  
Mi az, kérdezte ő, amit nem lehet, vagy nem szabad itt hagyni?

Elindult hát lelke, hogy megtalálja azokét, akiket úgy szeretett,  
Akieknek nyújtani tudott, akikkel a földi életben örvendezett,  
Messze járó lelkét, az urnába zárt hamvak, a porsátor követték,  
Most megérkezvén, örök nyugovóra térve, szakad minden kötelék.

Végső akarata válik most valóra, hisz az itteni temetőbe vágyott,  
Ezért fohászkodott, könyörgött az Úrhoz, ezért mondott imádságot,  
Övéihez jött, minden testvére a családi sírban pihen már,  
Most ő következik, a megtért távoli, akit a sír magába zár.

Sári néni élete befejeződött, fizikailag lezárult, véget ért,  
De mindazt, amit életében alkotott, sokat téve másokért,  
Porsátrát az általa hirdetett eszme, és szárnyaló gondolata túlélte,  
Ez lesz majd az egyik biztosíték, hogy emlékét a feledés ne lepje.

Megpihenni jött, nyugodjék békében, áldás földi poraira,  
Nyugodjék békében, az Úr a hit szellemében adjon áldást hamvaira,  
Kérjen bebocsátást a Jóistentől, kérése bizton meghallgattatik,  
Az Urat kérjük mi is, emelje magához a távozó lelket és porait!

## 1956

Évekig hallgatni kellett róla, a vezetés tagadta,  
Mindenki tudta: forradalom volt, a Szabad Európát hallgatta,  
Jöttek a hírek, sötét fellegek gyülekeztek a haza egén,  
Sok-sok ember meghalt, ő meg a börtönbe került, szegény.

Mi volt a bűne, mi lett a veszte... szabadságot akart,  
Hófehér arca belül lángoló forradalmárt takart,  
Harcolt a pesti utcán, harcolt a szebb jövőért,  
Most tétlenül senyved, de nem könyörög életéért.

Bírák szigora, előre elkészített, leírt vád, forgatókönyv,  
Mi maradt mindenkiből? Az ágy alatti apró bőrönd,  
Jégesőként peregnek a vádló szavak, súlyuk óriási,  
A távolban megint segítségért, igazságért kiált valaki.

Aztán ítélet születik, életfogytiglan elzárás – miért,  
Tán jobb lenne a halál, a kimondott szabad gondolatért,  
Egy olyan útra kényszeríti harcosunkat a hatalom,  
Aminek nincs, nem lehet és lesz vége a túloldalon.

Nos, értük mondunk most imát, értük szól a harang,  
Az ő lelkükből felszakadt korai sóhaj repíti a galamb,  
Nekik adunk hálát, tetteik dicsőséget szültek nekik,  
Előre nézzünk, de ne feledjük a rútat, a kegyetlent, a régit!

Szaladnak az évek, az egykori bűn hőstetté válik,  
A gonosz által leírt vád a történelmi tűzben mállik,  
Nyílik a börtönkapu, a hős most szabadul, elindul,  
A verőfényes napon, gondolataira tengernyi emlék zúdul.

Peregnek a forradalom percei, a börtönévek bűzös valója,  
Nincs az elveknek hossza, nincs már békés megállója,  
Mások kegyetlen akarata, ez volt a múlt  
A történelem foltos valósága, a dölyfösség lehullt.

Szabad ég alatt, szabad levegőt szippant, teheti,  
Hátratekintve, aztán a jövőbeli jobbat kéri, szereti,  
Lesz-e azonban jövő, lesz-e szabad országa neki,  
Elindulhat-e a jövőbe úgy, hogy a múltat feledi?

Igen, most újra mondom, hősök voltak, a harcosok,  
Ha kellett életüket adták, és voltak a raboskodók,  
Éljen az emlékü, zöldelljen a dicsőség ága,  
Bolyongó lelküknek nyíljon meg végre a mennyek országa.

### **Boldog karácsonyt!**

Gyertyagyújtáskor ma a Megváltóra emlékezünk,  
és szeretteinkért kulcsoljuk imára a kezünk,  
Az égre tekintve halk szavú hálát sutogunk,  
Megköszönve mindent, amit kaptunk, és hogy vagyunk.

Köszönjük a szépet, a jót, a nekünk adott boldogságot,  
Megköszönjük most Néked tán az egész világot,  
Köszöntjük szeretteinket, hogy voltak, s mi lehetünk,  
Megköszönjük most néked a szentesti, tiszta lelkünk.

Ma a világ minden sarkán apró fények gyúlnak,  
Ezek a fények bevilágítják a jelent, fényesítik a múltat,  
Ma békesség lopakodik a lázadó szívekbe, megnyugszanak,  
A jelt adó csillag ma este is sietve, az égre szalad.

Örök világosságot hint szerte a sötét, hideg éjszakába,  
Gondolatink elindulnak boldogságot keresni a világba,  
Először csak ballagnak, majd sietve az égbe szállnak,  
S lám már ott vannak a fényességben, az Úr előtt állnak.

## Az ötven meg az öt

Kéz a kézben jár az ötven meg az öt,  
Így telt belőle mostanság ötvenöt,  
Az élet óráján lepergő évek sokasága,  
Az emberi vágyak és az alkotás nagysága.

Elmondhatom már, ötvenöt éves lettem,  
Nyugodt szívvel vállalom ma minden tettem,  
Visszafordulva, ha summázom az éveket,  
Az utolsókban mindent neked köszönhetek.

Az évek, ma már villanásnak tűnnek,  
A hajamba ezüsten-csillogót tűznek,  
A homlokomon barázda írja a történelmet,  
Csak tőled, egyedül tőled kaptam szerelmet.

Sok éven át bolyongtam, az igazit kerestem,  
Már úgy éreztem az Úrnak adom testem,  
Kerestem az utat, a számomra járhatót,  
Segítségül hívtam enyhítésre a Mindenhatót.

Mindenütt sötétség, borzalmak országa,  
Melyben nem teljesülhetett a halandó vágya,  
A villámok cikázva szívemet célozták,  
Én meg annyi éven át vártam a csodát.

A csodát vártam, ami elhozza a lelki nyugalmat,  
Ami a gonosz feletti győzelemben ad hatalmat,  
Azt a hatalmat áhítottam, mely karonfog, segít,  
Éltető Napként világítja utam, s naponta melegít.

Lassan dereng az ég alja, révbe ér a lelkem,  
Hosszú vándorút után megpihen a szellem,  
Téged találtalak, felém nyújtod karod,  
Szerelmet adhatok neked, hisz te is akarod.

Elfogadtál mindenestül, elfogadtál társnak,  
Így lett a sok szürke hétköznapi vasárnap,  
Így lett boldogságot osztó a tested és a lelked,  
S amit az évek során kaptam – megköszönöm neked.

Kéz a kézben jár az ötven meg az öt,  
Így lett belőle mára a summás ötvenöt,  
Remélem az élet óráján még van mi peregjen,  
Kérlek Istenem, hosszú életet adj majd nekem.





## Teljen meg szeretettel szívünk

Ma megint angyal szállt a Földre, őt ünnepelve,  
A megváltás reményében, téged is szeretve,  
Eljött, hogy ígéretet hozzon, hogy érted is áldozzon,  
Eljött, hogy a legszegényebb is boldogan szárnyaljon.

Megint őt várjuk, karácsonykor aztán megint itt van,  
Megszületik újra, mindannyiunk számára a jászolban,  
Elhozza a nagy üzenetet, nekem, neked, mindenkinek,  
Aztán te, én, meg ő adja tovább ezt a szereteteinek.

Valahogy ilyentájt megtér a gonosz, szíve szeretettel telik,  
A mély érzések ezen a napon őt az ura mellé emelik,  
Szeretet-osztó égi hatalmasság keze mindenkit simogat,  
A mennyei országba a búst és ünneplőt is oda hívogat.

Induljunk hát együtt szeretettel, kicsorduló szívvel,  
Induljunk felé alázattal, áldozó lelkes szeretettel,  
Érkezzünk majd meg itt a Földön a majdani Mennysországba,  
A mai napon kéz a kézben, lépünk egy más világba.

Az angyallal a hírnökkel, érkezzon szeretet szívünkbe,  
A győzelem hite erősödjék, emeljen oda fel melléje,  
Adjon áldást, békességet, adjon megbocsájtó nyugalmat,  
Ezek mellé tegyen jósággal fénylő, betakaró aranyat.

Adjon az Úr békességet, múltat idéző szép gondolatot,  
Most itt a fa alatt szereteteidre gondolj, sóhajts egy nagyot,  
Érezd, hogy akik elmentek most azok is picit visszajöttek neked,  
Hogy e nagy napon itt legyenek, szeretve megfogják a kezéd.

Emlékezz azokra, akik előtted éltek, jártak és benne hittek,  
Akik azóta már megtapasztalták, tőle kapják a szeretetet,  
A Megváltó érkezésével ők is üzennek nekünk e napon,  
Gondolj vissza rájuk, ugye szerettük őket, szerettük nagyon.

Dicsértessék az Úr neve a békés karácsony ünnepnapján,  
Amikor apró hópihék táncolnak a messzi ég fényes alján,  
Dicsértessék az Úr és az ő fia, az alkotó ember nevében,  
Imádkozz, szeress, az örülj és ossz megbocsátást szellemében.

## Teste és lelke az Úrhoz elindult

A család egén csillagként ragyogott, mely kihúnyt,  
Élete beteljesedett, lelke hosszú vándorútra indult,  
Oda túlra érkezett örök nyugovóra, bebocsátást kérve,  
Teste és lelke megpihen az ősök közé érve.

Itt hagyta e földi világot, itt hagyott mindenkit,  
Pedig mennyire szeretett volna élni, ő volt maga a hit,  
Bízott benne, hogy egyszer majd együtt örül unokáival,  
Ő volt az, aki erősítette az elesetteket, hittel és imáival.

Nemrégén ünnepeltük 70. születésnapját közösen,  
Hitt a holnapban, remélt igazán hívón, erősen,  
De elment. Mi ünnepre készültünk – gyász lett a vége!  
Választ várva, most hiába tekintünk keresve az égre.

Én, az apró krónikás most sorjázom a dolgokat,  
Elmondom, milyen lelkes, szerető a szív, míg doboghat,  
Elmondom, hogy minden körülmények között ember volt,  
Sóhajtvá mondom el most, csendesen indult, senkihez sem szólt.

Most itt állunk a rideg érckoporsó körül kérdezve,  
Miért ment el a mindannyiunk szeretett szemefénye,  
Aztán feltűnik a válasz, amit életében adott,  
Szólít az Úr, ő igaz hívőként indult, mindent hátrahagyott.

Ő mondta, tanított bennünket nagy bölcsességgel,  
Élni kell tovább a csordogáló-felszáradó könnyekkel,  
Mondta, hogy szívünkben tartsuk meg emlékét,  
Távozása után is érezzük simogató szeretetét.

Elindult a megfáradt teste a végső, hosszú útra,  
A lelke már ott vár reá, hogy átsegítse oda a túlra,  
Elindult hát a drága feleség, anya, nagymama, anyós, jó barát,  
Elindult, hogy mindannyiunk számára helyet keressen odaát.

Most eljött a földi lét utolsó órája, mi búcsúzunk,  
A múltban maradt szépre emlékezve, megtörve gyászolunk.  
Gyászunkban csak egy lehet a vigasz, a sebet gyógyító ír,  
Hogy velünk maradt örökre, emlékével a halál sem bír.

Valahol ott, túl a küzdelmes elköszönő életen  
Kezdődik egy új élet, a kegyes, igaz élet, a végtelen.  
Az Úr kezébe ajánlom most a megtört testet, a tiszta lelket,  
Emelje maga mellé, örökké élve, onnan ossza a szeretetet.

## **Engedd**

Tavaszt várva pergetem az élet óráján a perceket,  
Melegebbet, sokszínű virágot kívánok magamnak, neked,  
Langyos szellő simítását, simogatásodat óhajtom,  
Cserébe, apró simításodért tartalmas életem adom.

Mindig azt mondod tempóm az üstökös sebessége,  
Lehet, de mondd, hol van az élet határa, vége,  
Sietek, mert szeretem, ha arcod napsugárként ragyog,  
Szeretném, ha szerelmemre szerelmedet adod.

Aztán sárkány lettem, dübörgő léptekkel közelítek,  
Igen, igaz amit mondasz, mert félek, hogy veszítek,  
Féltem a lágyan ringó testedet, szerelmes ölelése,  
Féltem, hogy nem volt, így nem is lesz már kérésed.

Kérned kellene az élettől, kérned a boldogságot,  
Az élet helyett neked, a társnak adnám a világot,  
Azt a világot tenném szeretőn elébed nagy-nagy szeretettel,  
Ami a múltnak int, és előre tekint szép reménnyel.

Engedd, hogy szeresselek, engedd hömpölyögni az érzelmeket,  
Engedd, hogy áhítattal csodáljam gyémántfényű szerelmedet,  
Engedd az ölelést, engedd szabadjára fékezett érzelmedet,  
Engedd, hogy boldog légy, engedj boldoggá lenni veled.

## Vártad már a Napot

Ugye hallottad már a döbbenetet csendesen szólni,  
A nincstelen vándor kiáltását, amint utcát indul róni,  
Hallottad ugye a kisemmizett panaszát az éji csendben,  
Minden porcikád remegett, semmi sem volt rendben.

Láttad már valahol a lelked mélyén a kék madarat,  
Szárnyát szegte a bánat – a keserűség babérokat arat,  
Láttad már szárnyát próbálgatni, hogy újra repüljön,  
Vártad már a Napot, hogy a keleti ég alján neked jöjjön.

Vártad már te is a tavaszi szellő simítását,  
A színek pompázását, a madárének szép ritmusát,  
Vártad már te is a nyugtató szó békélő zengését,  
Az életet adó minden, a kedves szép tekintetét.

Én is vártam, általad mindezt kétkézzel kaptam,  
Szólni sem mertem, nehogy az álmod akarva riasszam,  
Tekinteted meleg fénye mindannyiszor az égbe emelt,  
A test és a lélek így összefonódva csendes nyugalmat nyert.

Ezért mondom hát a kék madárnak repülés a lénye,  
A szemed sugarától lesz a világnak ezerszínű fénye,  
Ezért nem engedlek, hogy is engednélek, ezért harcolok,  
Minden földi és égi ellenféllel elszántan dacolok.



## Várom

Halk morajjal érkezik a reggel, az új napot várom,  
Minden ébredéskor előre tekintve szépséges arcod csodálom,  
Nyugodtan pihensz a derengésben, én előre tekintek,  
Ezzel a tekintettel tested körvonalára rózsákat hintek.

Előre tekintek, és szépnek látom a forrongó világot,  
Szebbnek látom így a kertben nyíló sokszínű virágot,  
Bár nem lenne jó igazából a jövőt látni, tudni az igazat,  
Minden napra közelséged egy virágzó reménysziget marad.

Várom az ébredésed, mint kisgyermek az anya ölelését,  
Az ébredésben, simogatásban a nyugodt holnap lelését,  
Várom a szemed fényét, a benne fellobbanó szerető lángot,  
Kacagásodban meg várom a képzelt, angyali csókos táncot.

Várom újra szavad simogatását, kezéd lágy érintését,  
Várom a mindennap megújuló kedves, odaadó szerelmét,  
Várom és naponta megtalálom lelkedben a kincset,  
Várom és látom, ahogy naponta a felemelő boldogságot hinted.

Aztán lassan megérkezik az ébresztő varázsütés,  
Szívemet ma is melengeti az érted aggódó szerelmes féltés,  
Karomba emelve ma is becézni szeretnék és szeretni,  
Engedd testedet, lelkedet kozmikus magasságig emelni.



## Egy nyáron át

Egy egész nyáron át együtt táncolt a két lélek,  
Napsugárban fürödve ma is színes napot idézek,  
Felhőkbe burkolózva kevesebb lett a melegítő fény,  
De azokon átvillan az arcod, a boldogító remény.

Egy nyáron át táncoltam veled, mohón öleltelek,  
Így tánc közben megmutattál mindent, a lelkedet,  
A „nagy keringőtől” egymás karjába szédültünk,  
Ebben a szédülésben benne a lelkünk, feledtünk.

Egy nyáron át a szépet keresve találtuk a jót,  
Én Benned kaptam az igazán biztató szót,  
A biztatásban Te voltál az érzelmi fedezet,  
Most így az őszelön, megköszönök minden jót neked.

Egy nyáron át hallgattam hangod csengő dalát,  
Magasba emelvén a dallam, hirdetve kettőnk diadalát,  
Veled engedett szárnyalni az élet egy nyáron át,  
Megengedte dúdolni az érzelmek lágy ritmusát.

Egy nyáron át láttam a csodát, szőkeséged,  
Ezzel osztottam neked is biztató reményed,  
Egy nyáron át szerettelek lángoló érzéssel,  
Egy nyáron át őriztelek aggódó féltéssel.

Csendesen lépkedek, előre tekintek, téged látlak,  
Hálát mormolok, hogy ennyi év után megtalállak,  
Szeretném az idő kerekét titokban meggyorsítani,  
Szeretnélek téged a kedvest szeretni, s megtartani



## Kopogtat az ősz

Az ősz kopogtat mostanság jussát követelve,  
Fergeteges, mindent hajlító szélviharral zenélve,  
Jussát követelve sötétebbet keresve a táj színébe,  
Most az átlagosnál komorabban a szíveket ijesztgetve.

Naponta elered az ég csatornája, a napfényt siratja,  
A komor táj is talán az elmúló meleget marasztalja,  
A természet rendje bizony az elmúlás, a változás,  
A kicsiben lejátszott átalakulás, az újra találkozás.

Ilyenkor, minden esztendőben még egyszer kivirul,  
Az elmúlást jelentő temető virágerdővé alakul,  
A földi maradványok, a lélek sátra ott domborodik,  
Aki az örök életben nem hisz, az ezeknél szomorkodik.

A lélek már messze jár, más dimenzióban száll,  
Nem ő van ott, ahol a nevet őrző fejfa áll,  
Nem ő az, akinek sírjára a kegyelet virágát rakod,  
De ott lehet veled, ha mindezt te is akarod.

Aki elment, annak már jó, emléke széppé szelídül,  
Nála láthatod, az idő, hiába marasztalod, elrepül,  
Itt találod meg az élet célját, minden szépségét,  
Itt, nála az emlékével szövögesd az életregét.

Minden elmúlt életből a továbbvivő élet fakad,  
Ennek szellemében kérlek, nyújtsd felém karodat,  
Add nekem szívedben a legapróbb apró helyet,  
Hajtsd vállamra pihenni akaró, szépséges fejedet.

Kezed kulcsold nyakam köré, én veled vagyok,  
Ha az élet és te is úgy akarod, veled is maradok,  
Szerelmem adom neked, a további úton veled indulok,  
Ha akarod a további úton én veled boldogulok.

A szomorúságnak nem lenne helye, ez lett az élet,  
Ott a szeretteidért aggódó szívedben őrizd az emléket,  
De ne bővítsd már a részt, ami az elmentek helye lett,  
Minden tetre ellenreakcióként a felelet, újra tett.



A komor őszben is a szépet, a színek tobzódását keresd,  
A szomorúságot szíved közeléből is üzd el, ne ereszd,  
Ne engedj, ne engedd az elmúlást úrrá lenni rajtad,  
Gondolj arra, ami akkor régen történt, nem te akartad.

Élj a mának, élj a boldogságos életnek, szeretteidnek,  
Végre biztosíts már nyugalmat száguldó lelkednek,  
Előre tekints, lásd az élet meleget adó, napos oldalát,  
A szivárvány legyen a fejed felett a békét hozó olajág.

Veled vagyok, veled a lelkem és az azt ölelő testem,  
Neked kínálom és adom a mindent mozgató lelkem,  
Csókom, becéző szavam, a titkos gondolatom is a tied,  
Így lettem én az eddig szomorú, a boldog mindened.





## **Neked kíván sok boldogságot**

Fagyos a hómező, dermedt lett a világ,  
Sehol, csak a szívemben nyílik most a virág,  
Írántad érzett szerelmem melengeti gyökerét,  
Lelkem feléd sóhajtja végtelen nagy szerelmét.

Látod? Már nem is olyan rideg a kinti világ,  
Születésnapodon téged köszönt a madár, a megfagyott ág,  
Neked kíván, veled együtt minden jót és szépet,  
Neked fest most az élet egy csodaszép életképet.

Neked kíván sok boldogságot a kibújó hóvirág,  
Veled enyhíti a kemény tél is sivító hóviharát,  
Te lettél az élet, te vagy a ma, és a hívó holnap,  
Általad lett szép az élet, mindenki vigasztalást kap.

Te vagy az utat megvilágító meleg világosság,  
Te vagy a rút életben a szépítő, javító valóság,  
Te lettél az életem, értelme a gyors mindennapoknak,  
Veled nézek az égre, ahol a csillagok hunyorognak.

Miden jót kívánok hát, sok boldogságot, egészséget,  
Gyönyörű asszonyt az idegennek, magamnak jó feleséget,  
Isten éltesen sokáig, igazán sokáig éltesen még nekem,  
Kezemet fogva lépegessünk a holnapba, maradj örökre velem.

## **Tartson meg nekünk**

Jókívánságommal születésed napján eléd járulok,  
Az égieket kérve számodra jót és szépet várok,  
Boldogságot, egészséget kívánva csókkal gratulálok,  
Hálát adva a jó Istennek, hogy ma is itt állhatok.

Nézz fel az égre, a millió csillag neked ragyog,  
Nézz a távolba, a köd is sejtelmesen neked gomolyog,  
A jégcsap-orgonán neked játszik az angyalok kara,  
Sokáig élj, minden ezt hirdeti, ez lett a család akarata.

A napsugár neked villan a csodás jéggömbön,  
Tiszteletem, szeretetem és csodám kristálykehelybe öntöm,  
Ezt a kelyhet nyújtom át a mai nagy napon,  
A te és a kettőnk felhőtlen boldogságát óhajtom.

A csend is érted van, szótlantul neked dalol,  
A csendben a fény és az őrjöngés neked zakatol,  
Ritmust dobol a szív, a te szíved ritmusát követve,  
Engedd meg, hagyd ezt a csodát a testedet ölelve.

Ha szépre, jóra áhítva téged idézlek és látlak,  
Az esti lefekvéskor és álmaimban is téged várlak,  
Neked szól az ébredés, érted kel a Nap reggelente,  
Tiéd lett a gondolatom és az egész élet értelme.

A kacagás, jókedv, vidámság is érted száll a földre,  
Dolgos kezed pihentetve, simogatva ereszd az öledbe,  
Csendesen figyeld a körülötted zajló hangos életet,  
A nagy kérdésekre e zsibongó rajongás ad feleletet.

Az élet szép, ha azzá tudjuk tenni, csupa ragyogás.  
Most valóban hagyd a futást, halld a hálás sóhajtást,  
Halld meg, amit lányaid, Eri és Kati köszön,  
Az élet az, amit nekik adtál, és a mérhetetlen öröm.

Most arra kérlek, előre tekints, lásd az élet szépét,  
Fesd meg magadnak, szeretteidnek a boldogság képét,  
Bátran lépj előre, lépj az ígérő és osztó útra,  
Lelj majd útközben a boldogságot osztó kútra.

Drága egyetlenem mosolygó, szép és jó Évikém,  
Hallod, kacagásod lett és lesz a legszebbik zeném,  
Az élet cseng himnuszként e zenéből nekünk,  
Ezért és ebből kelhetett egybe és lett eggyé a lelkünk.

Isten éltesen sok-sok éven át még a mi örömünkre,  
Tartson meg jókedvben, egészségben, szeretetben – körünkben,  
Vigyázza utadat, fogja meg kezedet – vezessen,  
Tartson meg nekünk még sokáig, sohasem eresszen.

## Elment a Nagy Pásztor

*(II. JÁNOS Pál emlékére írom e sorokat)*

Elment a Nagy Pásztor, vértanúként tűrte a szenvedést  
Arca megfáradt, teste összetört, de ne hallottunk kesergést  
Az utat, amit számára rendelték, igazmódon végigjárta,  
A végső beteljesülést az Úr akarata szerint türelmesen várta.

Hús, vér ember volt, de ennél mennyivel több és nagyobb,  
Ahol megjelent, áldást osztott, tekintete mindig ragyogott,  
Szenvedett mindenki láthatta, de a harcot végigharcolta,  
Földi küldetésében a vigaszt, boldogságot álmodta.

Először apámtól hallottam Pál apostol nemes üzenetét,  
Mindig mondogatta, Krisztus és a Pásztor erősítette meg hitét.  
Csodálatos igaz gondolatok, majd egyszer a pápától hallottam,  
Ez a pillanat lett a döntő, a hitemet máig megtartottam.

A csoda, amely igaz emberré tett, rövid, de sokatmondó,  
Igaz vezérfonal, nem csak amúgy elröppenő szó,  
– Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem,  
a hitet megtartottam.? – ez az üzenet az embernek való.

Láttam őt igazán nagy pápává nőni, békességet hirdetni,  
Láttam, amikor az elesetteket áldja meg, ezt nem tudom feledni,  
A fényt is láttam, ami a szellemiségét öntötte formába,  
Láttam őt pásztorbotjára támaszkodva, belemerülve az imába.

Reszkető kezét az ég felé emelve, mindig nekünk kért:  
Boldogságot, szeretetet, igazságot a mennyiektől remélt.  
Tudta és sokszor elmondta, hogy Krisztus a Földön mindenkié,  
Csak maradj meg hited mellett, vagy Érte te is légy hívővé.

Szinte hihetetlen, de a valóság kegyetlen, emlékezz erre,  
A halál dermesztőn tapadt megtört fényű szemére  
Áldást osztó kezét az elmúlás kegyetlenül lefogta örökre,  
Fakóvá vált a kezében tartott olajág harmatos zöldje.

Elment, de csak a teste halt meg, szelleme itt maradt velünk,  
Bölcsességet, emberi hitet, hatalmas szeretetet hagyott itt nekünk.  
A szavak elszállnak, de gondolatai, hite megmarad örökre!  
Ha rágondolok, úgy érzem a Mindenható nekem is küldte.

Elküldte vele a fényt , a boldogulás reményét, ezt küldte nekem,  
Bár Ő elment, de szellemével a bizakodás itt marad velem.  
Nagy volt Ő a legnagyobbak között is szellemi, lelki óriás,  
ez könnyíti minden ember életét, ebből születik a várakozás.

Ő már találkozott azokkal, akik előtte jártak, mentek oda át,  
most Érte neki ültetem el lelkemben az újra zöld olajfát.  
Emlékét megtartom, megtartom magamnak és mindenkinek,  
Egyetlen fohászt küldök csak messzire, fogadják őt a mennyek!

Tisztelet emlékének, tisztelet a nagy tetteknek, bölcsességnek,  
Ezzel a gondolattal búcsúzom tőle, dicsőség a Mindenható Istennek!

### **Jó lenne...**

Napsugárra vágytam, mely meleg; szelíd szellőre,  
Rólad álmodoztam, amikor elindult a Nap delelőre,  
Madárdal volt a muzsikám, meg a tücsök zenéje,  
Tőled, neked s tán nekem is így lett kékebb az ég kékje.

Aztán a napsugarak felhők mögé bújtak, hideg a szél,  
Júliusban didergősen, a Nap is fagyosabban kél,  
Hová lett a madárdal, a tücskök örökre hallgatnak,  
Eltűnt az ég kékje, keletre most viharfelhők szaladnak.

Hová lett a mosoly, a kedveskedő simogatás, a szerelem,  
Egyetlen szavamra ezer pattogóval felelsz naponta nekem,  
Sokszorosán élem meg a civódást, a villámló haragot,  
egyre gyakrabban, fájdalmasabban érzem – magam vagyok.

Eltűnt az ég peremén az irányt mutató színes szivárvány,  
Mi lett az életem? a félelem lopakodó, csúf ármány,  
Mindent akartam – boldogságot, szeretetet adni – kapni,  
Ma meg úgy érzem nem is nagyon van erőm maradni.

Menni kéne, megkeresni újra a szivárvány színes világát,  
Útközben leszakítani a békét hozó olajfa szúrós ágát,  
Újra kellene keresnem és újra kéne boldogan meglelnem,  
Jó lenne, ha változnál – újra találnám benned szerelmem.

## Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás . . . . .	2
Hatalmasok között . . . . .	5
Nekem ígér a holnap . . . . .	6
Egy villanás . . . . .	8
Ma megint . . . . .	9
Szabad lett most . . . . .	11
Miért . . . . .	11
Ha eljő . . . . .	13
Te mondtad . . . . .	14
Mikor lesz . . . . .	15
Neked adnám . . . . .	16
Amikor . . . . .	17
Hányan vagyunk a bárkán . . . . .	18
Te vagy . . . . .	19
A szerelmemnek . . . . .	19
Szeretném, ha . . . . .	20
Előre nézek most . . . . .	21
Tested szebb . . . . .	22
Elköszön lassan . . . . .	23
Tenni kell . . . . .	23
Hajnali gondolatok . . . . .	24
Álmodban is halld! . . . . .	25
Évi . . . . .	26
Megjöttél . . . . .	26
Sárkányt láttál álmodban . . . . .	28
Szeretnélek . . . . .	29
Engedd . . . . .	30
A sóhajok hídján . . . . .	31
Tudtuk, hogy eljő . . . . .	32
Mi kell az élethez . . . . .	33
Álmodj hát . . . . .	34
Tudnod kell . . . . .	35
Legyen ez a mai nap . . . . .	36
Nem tudod te sem . . . . .	37
Emlékezzünk . . . . .	38
Ő az, igen ő . . . . .	39
Megint eljő . . . . .	40
Jó szerencsét mindenkinek . . . . .	41
Imre és Zsuzsié a világ . . . . .	42
Akkor és ott . . . . .	42

Halottak napján, szeretteimhez szólok . . . . .	43
Teste és lelke az Úrhoz indult . . . . .	46
Ha majd . . . . .	48
Örvendezzünk hát . . . . .	49
Dr. Prof. Oláh László – Drága Laci bácsi emlékére! . . . . .	50
Csiba Géza emlékére . . . . .	51
Elindult hát lelke . . . . .	52
1956 . . . . .	53
Boldog Karácsonyt . . . . .	54
Az ötven meg az öt . . . . .	55
Teljen meg szeretettel szívünk . . . . .	57
Teste és lelke az Úrhoz elindult . . . . .	58
Engedd . . . . .	59
Vártad már a Napot . . . . .	60
Várom . . . . .	61
Egy nyáron át . . . . .	62
Kopogtat az ősz . . . . .	63
Neked kíván sok boldogságot . . . . .	65
Tartson meg nekünk . . . . .	65
Elment a Nagy Pásztor . . . . .	67
Jó lenne . . . . .	68
Tartalomjegyzék . . . . .	69

***Bartanusz Attila, költő, a pedagógia doktora, pedagógus.***

Olyan személyiség ő, aki elsősorban befelé él, harmonikus világ megteremtésén fáradozik, belátja, hogy e világban nincs helye a hangoskodónak. A mai felszínes társadalomban nehéz olyan költőt, vagy egyáltalában magánszemélyt találni, aki őszintén él, nem csak befelé, de kifelé is, lerázva magáról azokat a láncokat, amelyek görcsös szokásjogba szorítják az illedelmet. Illik nyíltan írni érzéseinkről? Vágyakozásról és szenvedélyről? Szabad most, ebben a zord fogyasztó centrikus világban saját lényünket, egyéni létezésünk specifikus meghatározóit kifejezni? Minden ember egyéniség. A gépiesen élő ember a modern kor vívmánya, ahol kevés helye van az egyéni gondolatoknak. Mi pedig egy olyan személy életébe kapunk betekintést, aki még a világ, színvonalas kiépítésére törekedő nemzedék tagja. Kötteményei olyan megnyilatkozások, amelyek akár saját érzésvilágunkból is táplálkozhattak volna. Hangja közvetlen, és mindig alkalomhoz illő.

Dr. Bartanusz Attila, 1945. II. 28. án született Gútán, a komáromi járásban, nyitrai kerületben. Apja Dr. Bartanusz István, orvos. Édesanyja Lengyel Ilona pedagógus. E körülmények megmagyarázzák a tanár – költő természettudományok iránti vonzalmát, és a tanítás szeretetét. Tanulmányait 1951-ben kezdte meg a gútai általános iskola 1. osztályában. A család rövidesen Komáromba költözött, így az általános iskolai tanulmányait itt fejezte be. Középiskolás tanulmányait már a komáromi középiskolában, a mai Észak – Komárom területén található Selye János Gimnázium intézményében folytatta. Ezeket az éveket kitüntetéssel végzett érettségi zárta le. Ezt követően, 1965-ben a nyitrai Pedagógiai Fakultásra nyert felvételt természettudományi szakon. Életének ebben a szakaszában tudományos segédmunkát (demonstrátor) vállalt a biológia tanszéken. A főiskolai képzést sikeresen, kitüntetéssel, 1969-ben fejezte be.

A költő ellenlábasként gyakran diszharmonikusnak titulálták a humánus magánembert illetve a pedagógiában a természettudományok felé elkötelezett tanítót. Egy interjú alkalmával a félreértések tisztázásának érdekében, ez az összeférhetetlenséget sugalló kérdés is napirendre került: *A versek iránti szereteted ellenére a tanári pályán nem a humán területek felé fordultál. Mi érdekelt még jobban az irodalomnál is?* A válasz a következőképpen hangzott: *Érdekes, hogy az egyik részem mindig is a természettudományok felé sodort. Nem véletlen, hogy jártam orvosira, melyet azonban nem fejeztem be /nem tanulmányi okok miatt/. Innen egyenes út vezetett a nyitrai pedagógiai főiskolára. Itt természettudományi szakon földrajzot és biológiát tanultam.*

Az oklevél megszerzését követően egyéves katonai szolgálatot teljesített a Csehszlovák Hadseregben, ahol alhadnagyi rendfokozatot szerzett.

Pályafutását az 1969/70-es években a Gútai Pionír és Ifjúsági Ház dolgozójaként kezdte meg.

Az 1970/71-es évben, 25 évesen már a gútai általános iskola igazgatóhelyettese. Ezt a feladatkört 1981-ig töltötte be.

Az 1981/82-es tanévben a nemesócsai általános iskola igazgatója lett.

1991. szeptember 1. től kezdve a komáromi járás iskolaszékhelyének főosztályvezetője, illetve a Módszertani Intézet igazgatója lett. 1995-ben a nagy nemzeti tisztogatás kapcsán az összes magyar nemzetiségű vezető beosztású társával együtt távoznia kellett. Ez a fordulat visszavezette a tanár-költőt az általános iskolai életbe, a csallóközi aranyosi általános iskola pedagógusa, illetve igazgató helyettese.

Politikai elbírálása az 1995-ös évben azért volt erősen negatív, mert aktív közreműködője volt annak a törekvésnek, hogy magyar felsőoktatási intézmény kerüljön Komárom város

falai közé, és mert nem volt hajlandó a Szlovák Nemzeti Párt tagjainak sorába lépni, vezető beosztása megtartásáért. „Embernek maradni minden körülmények között”, a költő egyik alapelve vezérelte ebben a nehéz helyzetben is.

A Soproni Benedek Elek Főiskola óraadó tanára, az oktatás megindulásától kezdve. Először filozófiát, majd természet és környezetismeretet tanított.

1986-ban természetrajzból pedagógia doktorátust szerez, ami jogilag is lehetővé teszi számára a közép és szakközépiskolákban az oktatást.

Pedagógiai publikációs tevékenysége gazdag, az 1970-80-as években több munkája látott napvilágot az iskolavezetés és az oktatás szervezésével kapcsolatosan. 1982-ban társszerzője az általános iskolák 8. osztálya számára készült „Állampolgári nevelés” tankönyvének. Munkásságát, pedagógiai tevékenységét számtalan kitüntetéssel, elismeréssel jutalmazták. Az érdemek között így például az oktatásügyi tárcsa kitüntetése is megtalálható. Jó kapcsolatot ala-



kított ki a magyarországi pedagógus társadalommal, illetve a természettudományok területén tevékenykedő jeles magyar személyekkel. 1986 óta rendszeres előadássorozatot tart a költő szervezésében Farkas Bertalan, tábornok-úrhajós, Magyari Béla ezredes; Zombori Ottó az Uránia Csillagvizsgáló igazgatója, Dr. Bona Gábor a Hadtörténeti Múzeum fő munkatársa.

*Farkas Bertalan, magyar úrhajóssal, az úttörővárosban /1987/*

„Mindenkori célom az volt, hogy mint vezető, mint pedagógus a legtöbbet tudjam biztosítani a rám bízott tanulók számára, hogy a csehszlovákiai, majd a szlovákiai magyar iskolák versenyképesek legyenek és maradjanak, hogy az iskolák diákjai megtalálják és megőrizték identitásukat”. Így nyilatkozik a tanár-költő egy régebbi önéletrajzában.

A költő mottója: „az élet szép tud lenni, ha széppé tudjuk tenni”. Egyetlen magyarázata az, hogy mindenkinek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy a világ ne csak élhető, de szép is legyen. Hisz abban, hogy akinek módjában áll, annak igen is ki kell vennie a részét, a világ formálásában folyó munkálatokban. Irodalomkedvelő, lírai vénával megáldott magánemberként, gyakorta jelent meg művészfórumokon. Az Egy Villanás c. verseskötet megszületése is egy poéta-óriás társának, Faludy György közreműködésének köszönhető. Gyakorta sikerült néhány szót váltaniuk a művésztalálkozó alkalmával, míg egy alkalommal a költő sajátos módon adott hangot csodálatának. Példaképét saját otthonában kereste fel, egy a költőóriáshoz címzett költeménnyel.

A valóság eltorzulását megelőzendőleg, a költő-pedagógust levélben kértem, hogy e történetet írásban ossza meg a pályázati munka szerzőjének személyével. Levelében a következőket írta meg: „Annyira velem élt, hogy gondolataim, csodálatom kifejezése képen egy versem született az Ő dicséretére. Ezt a verset Gyurka bácsi otthonában adtam át. Felesége Fanny asszony olvasta fel a verset, mert az nap szemészeti beavatkozás szenvedő alanya volt Gyurka bá. Amikor első verzióban meghallgatta, ennyit mondott, Fannyka olvasd fel még egyszer. Ez megtörtént, aztán rám emelte tekintetét így kérdezett " Ki írta ezt a verset? ".



*amikor válaszként közöltem vele, hogy én, újabb kérdést tett fel " Van még ilyen több is? " azt válaszoltam, hogy igen, hisz 18 éves korom óta mindig a vers volt a közlési módom, ha szerelmes voltam, ha meg csalódás ért akkor is. Van, Gyurka Bácsi van még belőle sok... Ki kellene adni, ilyen egyszerűen fogalmazott, mégis egy olyan útmutatás volt ez számomra, ami nélkül soha sem lett volna verses kötetem, mert én "csak magamnak írtam ". Volt aztán egy, ma már úgy érzem bátor kérésem Gyurka bá felé" Kiadom Gyurka bácsi, ha megtisztelsz azzal, hogy Te írod meg az előszót hozzá. Válasz, akkor már van is verses köteted. Ígéretét betartotta, az előszót elküldte. Fanny asszony kemény őrző stratégiája is megszélidült, már valahogy nem féltette tőlem Gyurka bácsit. Aztán a további találkozások, személyes rövid, vagy hosszabb gondolatindító analízisek. A legnagyobb öröm az volt a számomra, hogy a sokat látott, sokat tevő óriás elismerte próbálkozásaimat, szárnyakat adott, mások és önnön magam megbecsülésére tanított meg. Aztán az utolsó időben sokat betegeskedett, kevesebbet találkoztunk, a körülötte kialakult bulvári viták nem érdekelték, szívemben Ő volt és maradt is az a nagyság, aki azért kapta a sorstól hosszú életét, hogy ilyen csodálatos életművet hagyjon hátra. Ő a távozásával nagyon megrendített, hosszabb ideig nem is fogtam tollat , de végül minden lecsillapodott, letisztult bennem, a mostani verseimmel egy kicsit neki tisztelgek. Neki ajánlottam az egyik, számomra legkedvesebb versemet is "Álmok nem hazudnak" címűt. "*

Utóbbi kijelentéshez hasonlóan költészetének alapvető vonása a címzés. A versek tehát az esetek nagyobb hányadában íródtak valakihez, vagy megszólítanak valakit. A költő bőkezűen alkalmazza a természeti képeket (többször is megjelenik az évszakok és napszakok váltakozása, ezek szerelemmel való összefonódása, a környezetbe való kitekintés, esetenként együttesen is jelen vannak), nagy hangsúlyt fektet a környezetfestésre. Ide tartoznak a szerelmi líra költeményei, a családi hangvételű költemények, illetve a barátok, és a költő életében fontos szerepet betöltött személyek előtti verses tisztelgések. Ritkábban ugyan, de megjelennek költészetében a vallás, illetve történelmi témájú művek is. A költő elmondása szerint az alkotói folyamat a következőképpen zajlik: egy vezérgondolatot követ az összes többi, és addig motoznak a fejében, amíg papírra nem veti ezeket a „vezérgondolatot”, és az „követőkre” nem talál. Így születik meg a csapatmunka a gyümölcse: a vers. Ilyen költemény például a költő kedvesének álma által ihletett, *Sárkányt láttál álmodban* c. vers is. A költő első versét egy Betti nevű lányhoz írta. A verset nem jegyezte le, de máig élénken él az emlékezetében ez a nyolc rövidke sor, amelyek a következőképpen rendeződtek formába:

Betti, ezt a nevet ezerszer mondom ma el,  
ezt a nevet holnap a csillagok közé írom fel.  
A csillagok közé arany betűkkel,  
arany nagy betűkkel, angyalok kezével.

Felirom, hadd tudja meg a ma élő ember,  
a holnap születő, apró csecsemő.  
Miként, hogyan, szeret a szív,  
ha az a szív igazán szerető !

A strófákat vezérlő érzelmek a hiány, és a szerelem volt. Ebben a versben is felfedezhető későbbi költészetének főbb, visszatérő motívumai: szerelem, boldogság, szabadság, idő.

Az *Egy Villanás* c. kötet válogatott verseiben is elsősorban a szerelem oltárán áldozott gondolatok lépnek fel. A költő gyakorta az imádott nő, a múzsa, kedvese oltalmazójaként tűnik fel a sorok között, amelyeket a következő idézetekkel kívánok megmutatni a kedves olvasóközönségnek: *"Szeretnélek szorosan átkarolni, boldogan féltőn ölelni"* – olvashatjuk, a Szeretnélek c. költeményben. Oltalmazásra példa továbbá a Hajnali gondolatok c. lírai töprengés egyik meghitt pillanata is: *"Féltőn őrzöm mindezek mellett szerelmedet, az enyémet / Ez ad erőt ez hesseget gondokat kergét szorongó félelmet"*. A féltő szerelemből bontakoznak ki a szerelmes vallomások, lényegében sűrű „villanások”, amelyek meghatározzák a kötet

személyes – estenként filozofikus – jellegét is. A szerető becézések is tovább erősítik ezt a benyomást: viruló szobor, tündöklő csoda, kis egyetlenem stb., névvel illeti műzsáját a költő.

A költő más ingerek hatására – hiszen ez határozza meg költeményeinek hangvételét, zeneiségét, vagy éppen mozdulatlanságát – önfeláldozó poétaként jelentkezik. Ez a fajta masszív, már – már makacs és agresszív védelmezés *A sóhajok hídján* c. lelki síkon lejátszódó költemény lezárásában is megmutatkozik: */Lábad elé teszem most szívemet és szeretetet (...) Szerelmet, hűséget, emberi támaszt adok Neked/*. Az első versszakban a költő képzeletbeli síkon materializálja az érzéseket, gondolatokat. A költő a pezsdítő ritmus hatására képessé válik saját lelki tájait bebarangolni. Az akaratot (gondolat) a tett (test) követi. Amikor a két tényező összhangban van, a lírai én megkezdí a híd építését. A híd végén, ahogy a vers légköre is sugallja, a béke áll, a szerelem. A cél: közös békére lelni. Az ehhez vezető út azonban hosszú. Át kell kelni a sóhajok hídján és bár hitetlenséggel, irigységgel szegélyezett, a rossz indulatok (hitetlen, irigy könnyörületért eseng) leperegnek a konstrukcióról. A költő azonosul, illetve lehetővé teszi a híddal való azonosulást (a sóhajok nem csak a padlót szövik, de a lelkeket is kötik, tehát azonosak az alkotóelemeik). A híd egyfajta merész képzettársítássá válik, a költő lelkének kivetülése. Ebben a szerkezetben minden egyes csavar, pillér, és alkatrész sóhajok árán került meghatározott helyére.

A figyelmes olvasó számára kiderül az is, hogy sóhajok alkotják a szerelmet is, és sóhajokkal írjuk dalainkat a szerelemről. A költő a 3. versszak utolsó sorában vonja be először műzsáját a történetekbe. A szerelmét, megtestesítő verseket, hozzá írja. Ezek az üzenetek a lelkéből fakadnak, és egyben a híd résztvevő is. A híd tehát végeredményben a költő lelkéből fakad, és saját világába vezet, amit feltétel nélkül műzsájának ajánl. A versben megjelenő fenséges magaslat az a túlcorduló szerelem és életre vágyás keveréke, ahová a híd végül elvezet. Itt kell megjegyezni azt is, hogy a szerelemben nem lehet más választási lehetőség. Minden út a híddal vezet (vándorló gondolat, szaladó boldogság, induló test, szárnyaló dal, repülő sóhaj). Az első versszak lassú örvényléséhez képest, a későbbiekben megelevenedik a híd, recseg, billeg, és végső soron üzen. Ezt követően a költeményben mozgalmas lírai hódolat kap helyet. A híd, és egyben az út, az ötödik egységben ér véget, a költemény lendületessége megtorpan, leáll. Igazi meghitt pillanat ez, az örvénylő érzelmek és érzetek között az alanyok mozdulatlanok.

A költői képek halmozásának sorozata a titkos világba való megérkezéssel ér véget. A mű utolsó két strófájában betekintést nyerhet a figyelmes olvasó, a legtitkosabb nyílt érzelmekbe, olyan érzések tanúja lehet, amiket a műzsán kívül senki nem ismerhet. A képzeletbeli föld valójában a költő lelki világa, amiben a legkiemeltebb szerepet a féltő kisajátítás („megtartlak magamnak”) kapja.

A *nyílt féltés az „Amikor”* c. versben mutatkozik meg teljességében. A verset meghatározó kedves iránti figyelmes hangnem mögött, ott bújkál egy kis magány is. A költő egyedül vigyáz éjszakánként felesége álmaira, hisz lábai elé helyezte egész lényét. Feladatának tartja, hogy küzdjön.

Ez a küzdés jelenik meg, - ha az egyszerű felfogás vonatkoztatási rendszerében vizsgáljuk a kötetet – a sóhajok hídjához vezető tengeren át, egy másik csodálatos lelki vízióban, a *Hányan vagyunk a bárkán* c. filozofikus lelki tükörként is értelmezhető műben. Lényegében ez a két költemény együttesen egy mikrokozmoszt alkotnak, ahol minden tényező (bárka, híd, természeti jelenségek) a költő lelkéből keltek életre. A költemény egyetlen igazi kulcsszava: bárka. A mű megértésének szempontjából azonban el kell vonatkoztatnunk az utazóalkalmatosság fizikális mivoltától. Itt a bárka speciális jelentéssel bíró szimbólum: a költő lelkének egy részét jelöli. Az egész vers lényegében egy pszichés képsorozat.

A lírai én hányattatásaikor megélt érzelmek, és az ebből táplálkozó érzelmvilág maga a bárka. Az élet háborgó tengere is csupán egy gondolati síkon létező fogalom. A második versszakban a bárka-kérdés (hányan vagyunk?) jelentősége halványul, és az általános

motívum: az önfeláldozó védelmezés erősödik fel. „Hányan vagyunk a bárkán? Minden mellékessé válik”. E sor ékes bizonyítéka a fenti állításoknak. A negyedik versszakban a sokszor tapasztalt fordulat jut kifejezésre, a hányódás érzete: egyszer fent, egyszer lent. Ezután valamiféle tulajdon háborgó tengerünket is megzabolázó, lehetőséggel kell szembesülnünk, ami a bárka vezetésére, szabályozására is megoldás lehet: a szerelem.

„A leült hullámok borzalmát” együttes erővel lehet csak kivédeni. A költő igazi vágya, a háborítatlanul csendes tengeren nyugodtan hajózni, kedvesével, és talán ez minden, amit csak kérni lehet az életben.

A fenti költemények fényében paradox tételt állítok: a tanár-költő számára fontos a szabadság. Ám ez az eszmény itt másképp jelenik meg, mint ahogyan a köz értelmezi. Észrevételeim szerint a költő szabadság iránti igénye nem más, mint a szenvedélyes érzelmek kiszolgálásának teljessége. Nyíltan az Elköszön lassan c. műben jut kifejezésre ez az érzés: „*Nem tudod, nem is tudhatod, az érzelmek hogy repítenek*”. Tehát e sajátos szabadság megvalósítása egyenlő az élettel. Az élet, itt megint sajátos formula: Élni az érzelmekért, az érzelmek megéléséért érdemes. Állításom igazolására ismételten a költőtől vett idézetre kell hagyatkoznunk, amelyet a Te mondtad c. verséből ragadtam ki: *Az idő rohan, az ősz is itt hagy minket. elsiet / Akarni kell, nem holnap még ma a csodás érzelmeket.*

Az idő múlására, az élet értékelésére irányuló jótékony felhívás, a szerelmes versek sorában egyedülállóként, a kötet első lapján elhelyezkedő *Nekem ígér a holnap* c. elmélkedés, az életről, a szépségeiről, a hirtelen bekövetkező eseményekről, az emberi gonoszságról. A költemény, a 2001. szeptember 11.-én bekövetkezett terroristatámadásról emlékezik meg, amelynek egyik célpontja a New Yorkban található Világkereskedelmi Központ (WTC) volt. Az ikertorony-katasztrófa a költőt is gondolkodóba ejtette, összevetette az elmúlás gondolatát, a hirtelen halál képzetével, és ezek tükrében vizsgálja az élet kiszámíthatatlanságát. Intő példaként állítja elé a toronybalesetet, az élet értékelésére biztatja az olvasót.

A költemény idilli képpel, egy kívülálló nyugalmával indít. Ez tulajdonképpen a katasztrófa utáni merengés. Az első két versszak némaságát, élénk színvilága oldja. Az ősz teljes pompájában búcsúztatja a nyarat, a gesztenyefa némasága, és az őrt álló torony képe méltóságot kölcsönöz a versben lebegő balsejtelemnek. Az idilli tájban való rezdülések, a táj finom ébredése már a városban történik, előjele a közeledő katasztrófának. A „majd lesz” illetve „lesz újra” kezdetű sorok már a figyelmes olvasó elé vetítik a ki nem mondott szerencsétlenséget. A költő rendíthetetlennek tűnő békés szemlélődése, átmenetileg nyugtalan elmélkedésbe hajlik át. A hírek hallatán akaratlanul is összehasonlítja tulajdon sorsát azokéval, akik „a tornyok alatt hagyták életüket”. A lírai én képes a költés folyamatakor újra és újra megdöbbsenni a történeteken, értetlenül áll az emberi gonoszság ténye előtt. A sorok között ott bújnak a költői miértek: mi vár ránk a halál után, miért ilyen veszedelmes az ember. Utóbbi kérdés egyfajta félve kimondott titkos igazság is: az ember saját maga legnagyobb ellensége, és a legnagyobb veszedelem, amivel csak szembesülhet. A vers csúcspontja is ez a versszak, erőteljes indulat, az igazságtalanság, gyötrő reménytelenségig csonkítja az érzelmeket: a tömeges halálozást, értelmetlensége tovább fokozza. Ezt bizonyítja az is, hogy a felismerést tartalmazó hetedik strófa, az egész versben egyedülálló-ként, teljesen kiragadott a természetből: nincs nap, ég, ősz, táj, környezet, csupán a gondolatok.

A költő mégis bizakodva tekint fel az égre, ami egyébként egyik jellegzetessége is költészetének: szenvedélyes ragaszkodás az élet szépségeihez. Tudja, hogy a megrendítő esemény után ismét megszelídülnek majd a félelem napjai, és egyszer béke fog honolni a világon. A zaklatottság elhalványodik, a költemény visszatér merengő hangneméhez és kitekint a világra, ahogyan kezdetben tette.

Saját születésnapj évfordulójának alkalmából vetette papírra *Az ötven meg az öt* c. múltba visszatekintő, summázó monológot. Címzettjei a megváltást jelentő nő, és talán maga Isten. A mű hangvétele visszafogott, hevített szenvedélyektől mentes, tisztán merengő. A

verses memoárban, a költő stílusjegyei ismét megmutatkoznak, az egyes természeti jelenségek kapcsolatban állnak az élet eseményeivel.

Az óraszerkezetben, mint megannyi apró homokszem visszafordíthatatlanul leperreg az idő, a lendületes alkotói évek alább hagynak, és ezzel együtt veszítenek jelentőségükből a motivált vágyak. De a múltékonyság (villanó évek, ezüstös haj) nem fenyegető jelenség, nyugtalanságnak nyoma sem fedezhető fel a műben. A költő már túl van élete felén, és már rátalált az útjára, a szerelemre, ami elhozza számára a valóságos lelki nyugalmat is. Szerelmét, Éltető Napként, csodaként zárta be szívébe, ahonnan erőt tud meríteni ahhoz is, hogy akár a gonosszággal is félelem nélkül tudjon szembeszegülni.

A tanár - költő fohással zárja le a hosszú magányról tanúskodó vallomását: *„Már úgy éreztem az Úrnak adom a testem/*, hosszú életre vágyódik. Vallásossága megtérül: *lassan dereng az ég alja*, révbe ér a lelke.

A költő életében nagy hangsúllyal vesznek részt az érzelmek. Legyen szó a múzsa iránti rajongásról, vagy a barátok iránti szeretetről, részvétről. A Hirtelen halál híre által átítatott, döbbszent hitetlenség ihlette a Csiba Géza emlékére írt, nekrológikus hangvételű lírai búcsúztatást. A költemény nekrológra emlékeztető jellegét, a strófák igealmainak aránya is alátámasztja: a múlt idejű, főként mozgalmas igeik, túlsúlyban vannak, a vánszorgó jelen nehézkes igéivel szemben. Mindez tovább erősíti a benyomást: a meg nem alkuvó elme, a pillanatok hevében, csak látszólagosan engedi be a veszteség fájdalmát.

A dermedt csend a második versszakban a halotti szertartást idézi elénk. A költő lelkében egyre erősebben zúgó harang jelzi a költői liturgia kezdetét. A lélekharang valójában népi elnevezés. A templom legkisebb harangját nevezték így, amelyet a halálesetnek, egy lélek e világból való távozásának, hírüladására használták. Az emberek lelkében is van egy ilyen aprócska harang, ami az elkerülhetetlent jelzi: szereteteink lelke a *halhatatlanokhoz emelkedik*. A lélekharang egyben hívó szó, a haldokló ágya mellé szólít, hogy imákkal kísérik át egy másik világba. Ez a költemény, a barátság oltárán tett liturgikus tisztelgés, amely mindenképpen tragikus, és egyszemélyes:

*„Lelkemben szól a harang, zúgása egyre erősödik,  
míg e sorokat írom, lelked a halhatatlanokhoz emelkedik,  
A földi bolyongásodnak látod egy csapásra vége, beteljesedett,  
tested körül a dermedtség, a világ most érted csendes lett. „*

Az elhunyt barát méltatása a továbbiakban, az emlékekből táplálkozó csodálat („Mindig úton voltál, te aztán soha sem voltál fáradt, álmos/Hányszor láttalak Gúta felé tekerni...”), kifejezésével folytatódik. Néhány hiányérzet motivált pillanatot (viharvert vasparipa, rongyos pedálos, baráti találkozás) követően, a döbbszent hitetlenség, egyszeriben átfordul megértő, de elfogadni képtelen költői kérdéssé, amely a következőképpen nyilvánul meg: Kinek fogok most ujjongva, sapkát lengetve barátni köszönni? A felkészületlenség ellenére, a költő mégis képes kimondani, hogy vége, a felismerés azonban átmenetileg lebénítja *„Mit mondjak Gézám, mit mondhatnék utoljára néked”*, majd a költemény lezárásában tanúi lehetünk az elcsendesített indulatokkal kísért tudatosításban, amely egy barát elvesztésének, hiányának feldolgozására irányul.

A múltékony emberi lét, és a rohanó idő példázata a költő, családi lírájának egyik legszebb darabja, a „Megjöttél”, egy újabb évfordulós vers. A mű az apa múltba révedő hangján pendül meg. A család legidősebb leány gyermekének, Andreának a növekedését, fejlődését követhetjük figyelemmel, melyet gyermeki csodálattal írt költői képek színesítenek meg *„Apró pici ujjad az új élet könyvét nevetve lapozta”, „Az A a B-vel, no meg a többi kuszán szövetkezik”*. Az „apa-költő” – szerepében faragott rímek, meleg, családias légkörbe vonják a költeményt. Andrea fontosságát, a családi krónika terjedelme is szimbolizálja. A kötet többi alkotásához képest kevésbé aktív, mondhatni szemlélődő sorok ezek. A költő ennek ellenére

mégis ékes tanúbizonyságát adja szeretetének, többszöri megnyilatkozással is /"Te lettél az értelmű célja komolyodó életemnek"; „Szeretni foglak mindig, amíg fényes sugara lesz a Napnak”, „Veled leszek lélekben a határokon átkelve, sietve”/. Az apa tudja, sőt elfogadja, hogy lánya egyszer vezető sugár lesz, de ez nem kizárólagos tényező. A gyermek felnőtté válása, mint a legtöbb szülő esetében nem elodázható esemény, hanem kizárt valóság. A vers teljes életút-tükör voltát az is jól mutatja, hogy nem csak az örökös jelen, kisgyermekkorát, és a felnövekvő kor nehézségeit, de a majdani élet terem-tésének lehetőségét is felvillantja az utolsó sor által.



A költő 2009. november 9-én felkerült az Országos Széchényi Könyvtár által gondozott Magyar Elektronikus Könyvtár oldalaira és hivatalos minősítést kapott költői tevékenysége kapcsán.

Jelenleg készül egy újabb CD kiadása, amin a versek megzenésített formában szolgálgak majd a magyar kultúrát és a művészeteket. A zeneszerző a szlovákiában élő ismert és elismert alkotó, Zsapka Attila.

Készül verseskötetének bővített kiadása is, amelyik majd nyár elejére kerülhet a versbarátokhoz.

A pályázati munka, és egyben a költő lelkének tárlatvezetését befejeztem. A végszót pedig közvetett módon ugyan, de átadom e bemutató alanyának, Dr. Bartanusz Attilának.

*„Úgy érzem, ez idáig a sors nagyon kegyes volt hozzám. Minden nehéz időszak után, melyben volt megtiprás, térdre kényszerítés, fel tudtam állni. Ha ezt meg tudtam tenni, akkor nekem soha az életben nem szabad elégedetlennek lennem, soha nem szabad siránkoznom. Boldog embernek érzem magam, sikeresnek, aki fiatalos lendülettel végzi ma is munkáját. Nagyon jó lelkileg fiatalnak maradni, ez a fizikai elkopást egy picit ellensúlyozza.”*

2011.02.10.

A pályamunkámat Dr. Bartanusz Attila tanár-költő beleegyezésével készítettem el. Köszönöm a tanár úr sokoldalú segítségét, a forrásmunkákat, kéziratokat, újságokat, fényképeket, amik teljessé tették munkámat, így egy a költő életművét átfogó, monográfia szerzője lehettem.

Benke Erika 11. oszt.tanuló  
a komáromi Kempelen Farkas Középiskolából